

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 87ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΡΑΠΕΖΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Το έγκλημα οργανώνεται

Μέσα της δεκαετίας του '80. Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε μια κατάσταση δομικής αναπροσαρμογής, καθώς έχει μόλις αρχίσει να εγκλιματίζεται στις συνέπειες της ένταξης στην ΕΟΚ και στη βία - ειδικά για τα πιο αδύναμα κομμάτια του - διεθνοποίησή του. Η παρατεταμένη λιτότητα έχει ήδη επιβληθεί στην κοινωνία, ενώ τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται ραγδαία. Μια πρώτη άμεσα ορατή συνέπεια είναι η δημιουργία της πρώτης γενιάς των προβληματικών. Ένα σύνολο βιομηχανικών επιχειρήσεων, βασισμένες στην ένταση εργασίας, χωρίς δυνατότητα να μετασχηματίσουν την παραγωγική τους διάρθρωση σε ένταση κεφαλαίου και εκτεθειμένες σε έναν οξυμένο διεθνή ανταγωνισμό, που καταρρέουν ή μία μετά την άλλη. Σταδιακά, και καθώς υπάρχει μια εκτεταμένη παγκόσμια ύφεση, κλείνουν και οι αγορές των αραβικών χωρών, τόσο για τα βιομηχανικά προϊόντα, όσο και για τις κατασκευαστικές εταιρείες. Η ανεργία αυξάνεται, και στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων αντανάκλαται η αγωνία της κυριαρχίας, με άρθρα για την ραγδαία αποβιομηχάνιση, τη συρρίκνωση των αγορών, την κυριαρχία των πολυεθνικών. Και ενώ στα γεμάτα αμφιθέατρα της εποχής αναλύεται και καταγγέλλεται ο εξαρτημένος και υποτελής ελληνικός καπιταλισμός,

η εξουσία πλασάρει ένα καινούριο σλόγκαν: να προλάβουμε το τρένο της τεχνολογίας...

Τέλη της δεκαετίας του '90. Καθώς το πρώτο κύμα μιας γενικευμένης λαϊκής εξέγερσης στην Αλβανία τελειώνει, το ελληνικό κράτος αποτελεί έναν από τους τρεις κύριους πυλώνες της ξένης επέμβασης στην χώρα. Και αν αυτό ήταν αναμενόμενο στο πεδίο της πολιτικής (καθώς η Ελλάδα αποτελεί τη φυσική διέξοδο της Αλβανίας προς την Ευρώπη, αποτελεί την κύρια χώρα προορισμού των αλβανών μεταναστών και μπορεί να επικαλείται την ύπαρξη της ελληνικής μειονότητας), για κάποιους πιθανόν να μην ήταν αναμενόμενο στο πεδίο της οικονομίας. Και όμως, πριν ακόμη καταλαγιάσει η εξέγερση, πριν ακόμα συμφωνηθεί η αποστολή διεθνούς οικονομικής βοήθειας, η ελληνική κυβέρνηση έδωσε δάνειο 80 εκατομμυρίων δολαρίων στην κεντρική τράπεζα της Αλβανίας. Δεσμεύτηκε για την κάλυψη τυχόν ζημιών των ελληνικών επιχειρήσεων από τους εξεγερμένους αλβανούς και αυξημένη δανειοδότηση στο ελληνικό κεφάλαιο για νέες επενδύσεις. Ταυτόχρονα, προετοιμάζει το έδαφος και για αποστολή ομάδας τεχνοκρατών (μετά τους διπλωμάτες και τους στρατιωτικούς) για την ανοικοδόμηση σε οικονομικό επίπεδο της χώρας και συναποφασίζει ισότιμα με την Ιταλία, τις

ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση όχι μόνο για τον χειρισμό της πολιτικής κατάστασης, αλλά και για τους όρους και τους τρόπους μιας συνολικής επέμβασης.

Υπάρχει κάτι που ξενίζει: η πυγμή, αλλά κυρίως η φυσικότητα, με την οποία το ελληνικό κράτος επιζητεί να καθορίσει το σύνολο των εξελίξεων στην Αλβανία. Αντίστοιχες με αυτές που επιδεικνύουν μόνο οι παγκόσμιοι χωροφύλακες

στη διαχείριση κρίσεων στον Τρίτο Κόσμο. Αντιμέτωπος με την αλβανική εξέγερση, ο ελληνικός καπιταλισμός πέρασε πλέον σε ένα καινούργιο ιστορικό στάδιο. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό αντανακλάται και στο στρατιωτικό επίπεδο. Ένα διευρυμένο σύνταγμα στρατού ήταν ήδη έτοιμο για αποστολή στην Αλβανία, ενώ οι ΗΠΑ προβληματί-

συνέχεια στη σελίδα 5

Απώλειες πολέμου

Κ. Γιαβρής. Νεκρός από την έκρηξη στο καράβι Ευγενία. Άλλοι εφτά συνάδελφοι του σοβαρά τραυματισμένοι. Άλλο ένα "εργατικό ατύχημα", όπως εύστοχα ονομάζονται οι σχεδόν καθημερινές δολοφονίες εργαζομένων στους τόπους όπου ο ιδρώτας και το αίμα μετατρέπονται σε χρήμα.

Κ. Γιαβρής. Θύμα της απληστίας των εφοπλιστών και των εργολάβων. Θύμα της ακόρεστης επιθυμίας για ακόμη περισσότερο χρήμα. Θύμα ενός πολιτισμού που σέβεται περισσότερο τα πεντοχίλιαρα από το αίμα.

Κ. Γιαβρής. Ο θάνατός του δεν θα απασχολήσει την επόμενη σύνοδο κορυφής των ηγετών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ούτε την έκθεση του διοικητή της Τραπεζής της Ελλάδος. Ούτε τις διεισδυτικές αναλύσεις των φλεγματικών δημοσιογράφων-αναλυτών. Ο θάνατος του Γιαβρή κινήθηκε όπως ακριβώς κι η σύντομη ζωή του. Έξω από τα πλαίσια της οικονομίας. Έξω από τις ντιρεκτίβες της Κοινότητας. Έξω από τα ιδεώδη του καθεστώτος του χρήματος και της βίας. Η ζωή του κρίθηκε ότι αντίβαινε στην παραγωγικότητα, την οικονομική ανάπτυξη, την πρόοδο του Έθνους.

Κ. Γιαβρής. Ένα ακόμη θύμα του ακήρυχτου πολέμου που διεξάγουν τα αφεντικά ενάντια στην κοινωνία. Ένας πόλεμος που αν και φονικός όπως οποιοσδήποτε άλλος, έχει ένα ιδιότυπο χαρακτηριστικό. Ενώ η μια παράταξη είναι οπλισμένη κι αδιάτακτη, η άλλη μοιάζει άβουλη και άμοιρη αντάμα.

Γ.Α.

Συνέντευξη με μέλος της συνδικαλιστικής παράταξης ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στα ναυπηγεία Ελευσίνας, στη σελίδα 8, από τον Γ.Α.

Η τρομοκρατία της έδρας

Ξεκίνησε στο μεικτό ορκωτό κακούργιοδικείο της Χαλκίδας η δίκη των Καλαρέμα, Δαπέργολα, Χρυσοστόμου. Ενώ οι πάντες περίμεναν ότι η δίκη θ' αναβαλλόταν εξαιτίας της άσχημης κατάστασης της υγείας του Σ. Δαπέργολα - νοσηλεύεται με σοβαρό πρόβλημα στα νεφρά - το δικαστήριο διέκοψε για να πιστοποιήσει(!) ότι όντως οι γιατροί και τα πιστοποιητικά λένε την αλήθεια. Επιπλέον η ανυπαρξία πορίσματος της βαλλιστικής συνιστά επαρκέστατο λόγο αναβολής. Είναι πάντως εξαιρετικά αμφίβολο αν η έδρα θα σεβαστεί στοιχειωδώς τους νόμους τους οποίους έχει ταχθεί να διαφυλάττει.

Όπως και να έχει το πράγμα, κάθε νοήμων άνθρωπος είναι βέβαιος ότι οι σύντροφοι δεν θα κριθούν με βάση τα πραγματικά γεγονότα, αλλά την ένταξη τους στον αγώνα ενάντια στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και της βίας.

Απέναντι στις μεθοδεύσεις των μηχανισμών προτάσσουν την αποφασιστικότητα και το θάρρος που έμπρακτα έχουν αποδείξει ότι διαθέτουν, σε όλο αυτό το διάστημα της περιπέτειάς τους. Γι' αυτό κι έχουν ήδη δικαιωθεί από όλους όσοι αρνούνται να κλίνουν το γόναυ στην Αυτοκρατορία.

ΑΛΒΑΝΙΑ

Τι μέλλει γενέσθαι;

Το 1974 η τότε κυβέρνηση Καραμανλή και υπό την πίεση του αντιαμερικανικού αισθήματος που ήταν διάχυτο στον πληθυσμό, απέσυρε τη χώρα από το στρατιωτικό σκέλος του Ν.Α.Τ.Ο. Παρότι επανήλθαμε στο Ν.Α.Τ.Ο. το 1980, απείχαμε από κάθε πολεμική επιχείρηση που αυτό σχεδίαζε κυρίως λόγω τριβών και τεχνικών προβλημάτων που προέβαλε η Τουρκία για την επικυριαρχία του επικερσιακού ελέγχου στο Αιγαίο. Όλα αυτά όμως ανήκουν στο παρελθόν.

Από την 14η Μάρτη 1997 ξεκίνησε η νατοϊκή άσκηση Dynamic Action '97. Η έδρα διεξαγωγής της είναι το δίδυμο των στρατηγείων της 1ης Στρατιάς και του Αρχηγείου Τακτικής Αεροπορίας της Λάρισας, πάντα με τη συμμετοχή δεκάδων επιτελικών αξιωματικών της Εθιάδος, της Τουρκίας, της Ιταλίας και της Αμερικής. Η άσκηση βασίζεται σε σενάριο πολέμου βάση του οποίου οι συμμαχικές δυνάμεις της νότιας πτέρυγας αντιμετωπίζουν επιθετική ενέργεια τρίτης χώρας, συντονίζουν την επιχειρησιακή τους άμυνα και τέλος επιχειρούν αντιμετώπιση με σκοπό την εμπέδωση της ειρήνης και της ασφάλειας στην περιοχή.

Η άσκηση πραγματοποιείται επί χάρτου, δηλαδή μέσα από τις οθόνες των εγκατεστημένων κομπιούτερ και ραντάρ και σε παράλληλη σύνδεση και συνεννόηση με τα στρατηγεία της Σμύρνης και της Νάπολης. Παράλληλα, όμως, εμπλέκονται στο επιχειρησιακό σενάριο και όλη οι ενταγμένες στο σχεδιασμό αποστολών της Συμμαχίας, Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης της Πολεμικής Αεροπορίας του Στρατού Ξηράς και του Ναυτικού.

Όταν την Παρασκευή 21η Μάρτη η άσκηση τελειώσει, θα πραγματοποιηθεί στη Λάρισα ευρεία σύσκεψη μεταξύ των επιτελικών αξιωματικών -εθιτών και ξένων- με σκοπό την καταγραφή των συμπερασμάτων που προέκυψαν από την υλοποίηση της άσκησης.

Βάσει όλων των παραπάνω και λόγω του χρόνου που επιτέθηκε φαίνεται ξεκάθαρα ότι η άσκηση είναι μια πρόβα τζενεράλ της επίθεσης που σχεδιάζει η νατοϊκή συμμαχία στον εξεγερμένο αλβανικό νότο.

Είναι μια πρόωπη ενεργοποίηση των νατοϊκών στρατηγείων του ΑΤΑ (ΑΤΑΦ) και της 1ης Στρατιάς (L.S.C.) και λόγω της γεωγραφικής θέσης που κατέχουν. Έτσι η Νατοϊκή Συμμαχία αφού συλλέξει τις απαραίτητες πληροφορίες κυρίως μέσω του συστήματος πληροφορικής R.A.P.D. (Recognized Air Picture Display), ανεμπόδιστα μετά μπορεί να υλοποιήσει το σχέδιο μάχης που κατέστρεψε με σκοπό την επιβολή της στους εξεγερμένους Αλβανούς. Συμπλήρωμα της στρατιωτικής εκστρατείας είναι η λεγόμενη "πολιτική λύση" δηλαδή η ενίσχυση των πολιτικών θεσμών της Αλβανίας πάντα με την συνδρομή των πολιτικών δυνάμεων της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Ακόμη, δε, και στην περίπτωση που δεν επέμβουν στρατιωτικές δυνάμεις, αλλά στρατικοποιημένες αστυνομικές δυνάμεις και αυτές θα βρισκονται κάτω από τις διαταγές του ΝΑΤΟ, που για μια ακόμη φορά, φοράει το προσωπίδα του παγκόσμιου διαιτητή και ακολουθεί τους κανόνες της διεθνούς νομιμότητας... επιβάλλοντας την κυριαρχία της υποταγής. Μ.-Λάρισα

Δύο χρόνια ΑΛΦΑ: μερικές διαπιστώσεις

ΠΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ, στις 23 Μάρτη του 1996, η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ της Αθήνας, στο κείμενό της για τη συμπλήρωση ενός χρόνου έκδοσης της εφημερίδας, που δημοσιεύθηκε στο φύλλο 47 του ΑΛΦΑ έκανε, μεταξύ άλλων και τις ακόλουθες επισημάνσεις:

«Η μεταξύ μας "ετερογένεια", αλλά και εγγενείς αδυναμίες μας, μάς έκαναν να μην καταφέραμε να αγγίξουμε τις συλλογικές εκείνες διαδικασίες που θα μας επέτρεπαν να επιλέγουμε, να επεξεργαζόμαστε και να παρουσιάζουμε γρήγορα και εύστοχα τα θέματα που κρίναμε (...) Επόμενο ήταν αυτό το κλίμα να αντικατοπτρίζεται και στην εφημερίδα: στην καλύτερη των περιπτώσεων, ως δυναμική σύνθεση του διαφορετικού (απόψεων, ύφους γραφής, επιλογής θεμάτων κλπ), στη χειρότερη -σπανιότερα, θέλουμε να πιστεύουμε- ως σχιζοειδής κατάσταση του αντιφατικού, και, συνήθως, στο ενδιάμεσο των δύο καταστάσεων (...). Δεν καταφέραμε ακόμα την κατάκτηση της συλλογικότητας: περισσότερο ως ένα άθροισμα προσώπων μας αντιλαμβανόμαστε. Ένα σύνολο προσώπων, που μάλλον αθροιστικά παρά συνθετικά, ολιστικά, λειτουργούμε.

Ο καθένας/μιά μπορεί κατά περιόδους να δίνει ό,τι καλύτερο έχει μέσα του/της, αλλά είμαστε ανυποψίαστοι ακόμα για τις δυνατότητες του ενός/μιας σε συνδυασμό με τις δυνατότητες του άλλου/άλλης. Μας δίνει η κοινή αγωνία του εγχειρήματος κι ένα στοιχείο που ακόμα το παλεύουμε».

Στις 14 Σεπτέμβρη του 1996, μετά και από τα γεγονότα του καλοκαιριού, η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ της Θεσσαλονίκης δημοσίευσε, στο φύλλο 62, ένα κείμενο προβληματισμού για την πορεία της εφημερίδας, το οποίο σημείωνε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

«Εκεί που απέτυχε το ΑΛΦΑ, (μια αποτυχία προδιαγεγραμμένη, που επιταχύνθηκε από προσωπικούς χειρισμούς ή επιλογές, ήταν πάντως αναπόφευκτη) είναι στο ότι ουσιαστικά θέλησε να υπάρξει ως αντανάκλαση ολόκληρου του "χώρου" (...) η σύγχυση και τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν είναι σαφώς αντανάκλα-

ση του "χώρου" (βεβαίως όσοι ξεκίνησαν την εφημερίδα άλλα είχαν στο μυαλό τους). Και επειδή μπορεί να έχουν δημιουργηθεί παρανοήσεις, διευκρινίζουμε πως όταν λέμε ότι δεν θέλουμε η εφημερίδα να αποτελεί αντανάκλαση του "χώρου", δεν σημαίνει πως θέλουμε το ΑΛΦΑ να γίνει η ομάδα, το καθοδηγητικό όργανο, η έντυπη πρωτοπορία του "χώρου". Ούτε όμως θέλουμε να είμαστε μια ακόμα ομάδα του κατατεμαχισμένου και αντιμαχόμενου "χώρου", αυτής της μικροπολιτικής Βοσνίας. Επίσης δεν αρκεί να λέμε ότι το ΑΛΦΑ δεν είναι δικό μας, πρέπει και να λέμε ποιανού είναι. Το ΑΛΦΑ δεν θα είναι μια προσωπική μας υπόθεση (και με τις δύο έννοιες: 1) ούτε μια υπόθεση για την οποία τρέχουμε μόνο εμείς, 2) ούτε μια υπόθεση που τη χειριζόμαστε με προσωπικό τρόπο) μόνο όταν προσδιοριστούν τα πολιτικά του χαρακτηριστικά, τότε δηλαδή που δεν θα ανήκει σε εμάς γιατί θα ανήκει σε κάποιες ιδέες και στο κίνημα που προσπαθεί να τις υλοποιήσει, απέναντι στο οποίο οι εκάστοτε διαχειριστές του ΑΛΦΑ θα πρέπει να λογοδοτούν. Θέλουμε να συμμετέχουμε σε ένα πολιτικά καθορισμένο ρεύμα αντιεξουσιαστικής σκέψης και πρακτικής. Δεν θέλουμε τη μετατροπή της συντακτικής συνέλευσης σε πολιτική ομάδα, αλλά σε διαχειριστική επιτροπή ενός μέσου αντιπληροφόρησης, διαλόγου και κριτικής που θα κινείται στα πλαίσια ενός προσδιορισμένου ρεύματος του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου».

Στο επόμενο φύλλο του ΑΛΦΑ, στις 21 Σεπτέμβρη του '96, η συντακτική συνέλευση της Θεσσαλονίκης δημοσίευσε ένα εκτενές κείμενο στο οποίο διευκρινίζει την αντίληψή της για το προσδιορισμένο ρεύμα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου που ανέφερε. Αναδημοσιεύουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«Μιλάμε για ένα κίνημα, μια διάχυτη κίνηση μέσα στην κοινωνία, με συμφωνίες σε κεντρικά σημεία, με δράση σε διαφορετικές όψεις της καθημερινής ζωής, όπου οι μερικοί και σύμφωνα με τα ενδιαφέροντά του καθενός αγώνες θα συνθέτονται με τους αγώνες των υπολοίπων και θα εμπλουτίζονται αμοιβαία. Όχι μια οργάνωση που θα βυθιστεί στη γραφειοκρατία και τους ρόλους. Όχι κέντρα λήψης αποφάσεων και ιεραρχίες. Όχι πολιτικές ομάδες και φωτισμένους θεωρητικούς που τα ξέρουν όλα και "κατεβάζουν τη γραμμή". Η συνειδηση ενός κινήματος είναι η μέση συνειδηση των μελών του και αυτή κατακτιέται και βαθαινει μέσα από τη δράση. Όχι ιδεολογική χειραγώγηση αλλά συλλογική ανάπτυξη θεωρίας-δράσης μέσα από την αντιπρωτοποριακή πρακτική. Όχι οργάνωση της απελπισίας σε μικρούς πυρήνες κρούσης, αλλά οργάνωση της ελπίδας σε πολλαπλούς και αλληλέγγυους σχηματισμούς σύγκρουσης και δημιουργίας στην καθημερινότητα. Όχι μια πολιτική οργάνωση που αναλαμβάνει να "κάνει την πολιτική" για όλους μας, αλλά μια νέα κοινωνική οργάνωση στα σπάρτανα που μέσα από την καθημερινότητα, τα προτάγματα, τους αγώνες, τις νέες σχέσεις, ασκεί πολιτική πραγματώνοντας μια νέα πολιτική πρόταση. Την αυτοοργάνωση.

Μιλάμε για ένα κίνημα στο οποίο θα συμμετέχουν όλοι όσοι αποδέχονται την αναγκαιότητα της θετικής δράσης, ένα κίνημα που θα αποτελείται από διαφορετικές ομαδοποιήσεις με

διαφορετική δράση και αγώνες στην καθημερινότητα, με ένα κοινό διαμορφωμένο πλαίσιο εκτιμήσεων για την εποχή μας και για τα μέτωπα που ανοίγονται, με ένα οργανωτικό σχήμα που θα απελευθερώνει τη δημιουργικότητα αυξάνοντας την αλληλεπίδραση (...).

Επιθυμούμε την εξέλιξη του ΑΛΦΑ σε τμήμα και ένα από τα εργαλεία ενός τέτοιου κινήματος. Όχι βέβαια ως το "καθοδηγητικό του όργανο", ούτε όμως ως μία από τις ομαδοποιήσεις του.

Στο βαθμό που η φύση μιας εβδομαδιαίας εφημερίδας της προσδίδει εξουσίες, η λειτουργία της πρέπει να είναι τέτοια που να τις αναιρεί. Στα πλαίσια λοιπόν αυτού του κινήματος που οραματιζόμαστε, η εφημερίδα δεν θα μπορεί να ανήκει σε μια συγκεκριμένη ομαδοποίησή του (συγκέντρωση εξουσίας), ούτε όμως να εκδίδεται χωρίς πολιτικούς προσδιορισμούς και χαρακτηριστικά (ανευθυνότητα και σύγχυση). Οι απόψεις που θα διατυπώνει η εκάστοτε συντακτική της συνέλευση απέναντι στα εκάστοτε γεγονότα οφείλουν να αποτελούν έκφραση των κοινών γενικών συμφωνιών αυτού του κινήματος που επιθυμούμε. Σε όσα ζητήματα δεν θα υπάρχουν κοινά συμφωνημένες θέσεις, η συντακτική συνέλευση οφείλει να το δηλώνει και να μην διατυπώνει οποιαδήποτε κεντρική θέση αν αυτή δεν έχει πρώτα σχηματιστεί μέσα από συλλογικές διαδικασίες διαλόγου και συναπόφασης του κινήματος συνολικά. Τα μέλη της συντακτικής συνέλευσης, είτε ατομικά είτε ως συνέλευση, θα έχουν το ίδιο ακριβώς δικαίωμα που έχει οποιοδήποτε άτομο ή ομάδα που θα συμμετέχει στο κίνημα στο να διατυπώσουν τις απόψεις τους για κάποιο θέμα που δεν έχει ακόμα καταληχθεί συλλογικά, χωρίς η όποια τους άποψη να αποκτά ξεχωριστή βαρύτητα από αυτές των υπολοίπων, και αυτό θα πρέπει να γίνεται σαφές και από τον τρόπο με τον οποίο θα δημοσιεύεται στην εφημερίδα (...). Στα πλαίσια αυτού του κινήματος που οραματιζόμαστε, το ΑΛΦΑ που θέλουμε θα εκφράζει προς την κοινωνία τις γενικές συμφωνημένες θέσεις, θα λειτουργεί ως χώρος διαλόγου και ως μέσο αντιπληροφόρησης και επικοινωνίας. Με βάση την εκπλήρωση αυτών των λειτουργιών θα κρίνεται η εκάστοτε διαχειριστική του ομάδα.

Αυτό το κίνημα που οραματιζόμαστε ούτε μπορεί ούτε και θα έπρεπε να συγκροτηθεί με πρόσκληση του ΑΛΦΑ ή με άξονα την εφημερίδα. Η εφημερίδα όμως πρέπει σίγουρα να μετασχηματισθεί έτσι ώστε, το λιγότερο, να μην αποτελεί τροχοπέδη στη δημιουργία αυτού του κινήματος, στοχεύοντας επιπλέον να συνεισφέρει, στο μερίδιο που της αναλογεί, στη συγκρότησή του. Αυτό το κίνημα θα συγκροτηθεί όταν θα συναντηθούν οι καινούργιες δυναμικές που κατά τη γνώμη μας ήδη γεννιούνται μέσα στο "χώρο" και την κοινωνία».

Το κείμενο της 21ης Σεπτέμβρη '96 κατέληγε στην πρόταση για πραγματοποίηση, στις 26-28 Οκτώβρη '96, ενός τριήμερου "για τη διαμόρφωση των όρων ύπαρξης της εφημερίδας". Κατά τη διάρκεια αυτής της τριήμερης συνάντησης που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη δεν προέκυψε αυτό που είχε τεθεί ως στόχος, η διατύπωση δηλαδή της "ταυτότητας" της εφημερίδας. Προφανώς, η "κατάκτηση της συλλογικότητας" που αναφερόταν και στο κείμενο της συντακτικής συνέλευσης της Αθήνας

για την συμπλήρωση του πρώτου χρόνου έκδοσης, δεν είχε ακόμα επιτευχθεί, ώστε να προκύψουν και οι ανάλογες συνθέσεις.

Ωστόσο, αν κάποιες διεργασίες σύνθεσης στο εσωτερικό της εφημερίδας φαίνονται να προχωρούν με αργούς ρυθμούς, κάποιες άλλες διαδικασίες φαίνονται να έχουν δρομολογηθεί στον ευρύτερο αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο.

Είναι εμφανής μια τάση "αποκέντρωσης" του "χώρου", ένα οριζόντιο δίκτυο των αναρχικών/αντιεξουσιαστών φαίνεται να δημιουργείται σε ολόκληρη την Ελλάδα. Η ανάπτυξη αυτής της δυναμικής, στην οποία, σε κάποιο βαθμό συνέβαλε και το ΑΛΦΑ, με την σταθερή, εβδομαδιαία κυκλοφορία του σε πανελλαδικό επίπεδο, αντανάκλαται και στην έκδοση του ΑΛΦΑ. Πολλές φορές το σύνολο σχεδόν της ύλης της εφημερίδας καλύπτεται από κείμενα αναγνώστών/τριών. Στις συντακτικές συνελεύσεις Αθήνας και Θεσσαλονίκης προστέθηκε η σταθερή συνεργασία του "Κοινού των Θεσσαλών", με την αυτόνομη παρουσία του στην έκδοση της εφημερίδας. Εκτός αυτού, η ποιότητα, κατά τη γνώμη μας, των κειμένων που αποστέλλονται είναι σαφώς βελτιωμένη, δεν υπάρχουν βαρύγδουπες αναλύσεις ή δογματικές βεβαιότητες, αλλά η έκφραση της ανάγκης για επικοινωνία, για διάλογο, για θετική δράση, μακριά από τους εύκολους αφορισμούς και τις ιδεολογικές περιχαράκωσεις. Είναι σαφής η απέχθεια απέναντι σε λογικές καθοδήγησης, συγκεντρωτισμού, σχεταρισμού και ιδεολογικής περιχαράκωσης.

Είναι αισθητή η αγωνία για τη γέννηση του καινούργιου...

Ωστόσο, οι συνθέσεις δεν μπορούν να εκβιαστούν. Θέλουν το χρόνο τους για να ωριμάσουν, να γεννηθούν από τη τριβή με την πραγματικότητα.

Μέσα σε αυτή τη δυναμική, που, προς μεγάλη μας χαρά φαίνεται να ξεπερνά το ΑΛΦΑ, η εφημερίδα πρέπει να ανταπεξέλθει στο ρόλο της ως εντύπου αντιπληροφόρησης, επικοινωνίας, διαλόγου και κριτικής. Μακριά από οποιαδήποτε λογική καθοδήγησης ή πρωτοπορίας, να συνεισφέρουμε, από τη μεριά μας, στο μεγάλο στοιχείο του καιρού μας, στο σπάσιμο των διαχωρισμών και τη συνάντηση του ονείρου με την πραγματικότητα.

Κι ας μην ξεχνάμε πως το ΑΛΦΑ είναι κάτι, αλλά δεν είναι σχεδόν τίποτα...

Συντακτική συνέλευση
ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης

Το νέο υπόδημα-must για τους ravers... Στην πραγματικότητα όμως είναι μάλλον "πασέ". Το σύμβολο που προβλέπεται να φορεθεί το φετινό καλοκαίρι στα κλαμπς, είναι το περίγραμμα του καλάσνικοφ.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) και στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 87

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Χρονολόγιο των πρώτων αγροτικών κινητοποιήσεων με σκοπό την κατανόηση των σημερινών ή αλλιώς η πρώτη φάση της κυριαρχίας του κράτους στη Θεσσαλία

1881 - 1912

Στις 2/7/1881 η Θεσσαλία ή Πούντα ή Βάλτος παραχωρήθηκε από την Πύλη και προσαρτήθηκε από το Ελληνικό κράτος με τη συνθήκη "Περί Διαρρύθμισης των ελληνο-τουρκικών συνόρων" που συντάχθηκε στο Βερολίνο και υπογράφηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον Α. Γ. Κουντουριώτη και των Μαχμούτ Σερβέν Πασά. Δύο ήταν τα κύρια σημεία της εν λόγω συμβάσεως: α) το κράτος αποδέχτηκε τον όρο προσάρτηση της Θεσσαλίας με ότι αυτό σημαίνει εννοιολογικά, β) διατηρήθηκε η ιδιοκτησιακή σχέση τσιφλικάδων και Καλλιεργητών, όπως αυτή είχε κατά την διάρκεια της τουρκοκρατίας. Το 1883 ολοκληρώνεται η φυγή των Τούρκων οι οποίοι όμως φρόντισαν πριν να πουλήσουν σε ντόπιους τσιφλικάδες ότι κατείχαν. Το μεγαλύτερο όμως μέρος καλλιεργήσιμης γης πουλήθηκε απευθείας από την Πύλη σε πλούσιους ομογενείς του εξωτερικού. Περί τους 40 ανθρώπους γίναν κύριοι του 90% της συνολικής καλλιεργήσιμης γης μαζί με τα σπίτια, τους δρόμους, τους ανθρώπους. Ο Στεφάνοβιτς, ο Σλήμαν, ο Μεταξάς, ο Καρτάλης, ο Ζαφύρης, ο Ζάπας, ο Κασσαβέτης, ο Αβέρωφ, ο Χατζηδάκης, ο Ζωγράφος... Εκμεταλλευόμενοι την κυριαρχία τους επί των πάντων, κάποιον από αυτούς μπόρεσαν εύκολα να γίνουν βουλευτές και να αναμειχθούν στον πολιτικό στίβο.

Τον Απρίλη του 1897 ξαναξεσπά πόλεμος με την Τουρκία, η οποία αντέδρασε στην απελευθέρωση της Κρήτης. Η Θεσσαλία ξανακαταλαμβάνεται από τους Τούρκους έως και την 5 Μάρτη 1898. Κατά την διάρκεια της κατοχής η περιοχή καταστράφηκε ολοκληρωτικά από το μένος των στρατιωτικών.

Με την είσοδο στον 20ο αιώνα, ως ένα βαθμό διαφοροποιείται το θέμα της ιδιοκτησίας καθώς είτε από τον φυσικό θάνατο κάποιων τσιφλικάδων, είτε από δωρεές, το Κράτος συγκεντρώνει τεράστιες καλλιεργήσιμες εκτάσεις δηλαδή γίνεται και αυτό μεγαλοτσιφλικός.

Η πολιτική που ακολούθησε συνοψίζεται στη ρήση του Χαρ. Τρικούπη: στη Θεσσαλία δεν υφίσταται αγροτικό ζήτημα.

Στις 2/2/1900 εκδόθηκε στον Βόλο η εφημερίδα Πανθεσσαλική "Εφημερίς Πολιτική των λαϊκών ιδεών" από τον Σοφοκλή Τριανταφυλλίδη.

Στις 14/5/1902 ιδρύεται το κόμμα "Εργασία και ικανότης".

Στις 21/4/1904 ιδρύεται στην Λάρισα ο πρώτος Γεωργικός Σύλλογος.

Το 1906 ιδρύεται το κόμμα Φιλελευθέρων της Θεσσαλίας, τέσσερα χρόνια πριν χρησιμοποιήσει το όνομα αυτό ο Ελευθέριος Βενιζέλος και με την διαφορά ότι στο κόμμα Βενιζέλου συσπειρώθηκαν όλοι οι τσιφλικάδες βουλευτές της Θεσσαλίας.

Την άνοιξη του 1906, ξεσπά ένοπλη εξέγερση στο Λαοσχωρί (Ομόλιο) Λάρισας, τσιφλίκι του Γ. Σκιαδαρέση. Συμπλοκές και τραυματισμοί. Το καλοκαίρι του 1906 έρχεται στην Θεσσαλία ο Μαρίνος

Αντύπας και αναλαμβάνει χρέη επιστάτη στο κτήμα του θείου του Γ. Σκιαδαρέση. Ταυτόχρονα ο Μαρίνος Αντύπας κορυφώνει την κοινωνική του επαναστατική δραστηριότητα.

Στις 31/10/1906 ο διάδοχος στην πρωθυπουργία και στην ηγεσία του κόμματος του θανάτου Χαρ. Τρικούπη, Γ. Θεοτόκης κατέθεσε στη βουλή το νομοσχέδιο "Περί Μορτής εν Θεσσαλία". Πρόκειται για το πιο σύντομο νομοσχέδιο στην ιστορία του Ελληνικού κράτους. Μέσα σε 12 άρθρα ρυθμίζονται οι σχέσεις τσιφλικά - κολίγα, αλλά ρυθμίζονται έτσι, ώστε στον τσιφλικά αναγνωρίζεται απόλυτη κυριότητα επί των πάντων και εξαλείφεται κάθε απόπειρα για παροχή δικαιωμάτων στους κολίγες. Αποτέλεσε την οριστική θέση του Κράτους για το αγροτικό ζήτημα και θεωρήθηκε ως η αφορμή για την εκκίνηση της επαναστατικής διαδικασίας στην Θεσσαλία.

Στις 6/12/1906 ο Σοφοκλής Τριανταφυλλής εκδίδει το βιβλίο "Οι κολίγοι της Θεσσαλίας", έντυπη απάντηση στο Μορτής νομοσχέδιο. Τον ίδιο καιρό ιδρύεται στα Μεγάλα Καλύβια, ο Γεωργικός Σύνδεσμος Τρικάλων.

Την νύχτα της 7ης προς 8ης Μάρτη του 1907 δολοφονείται ο Μαρίνος Αντύπας. Φυσικός αυτουργός της δολοφονίας ο Ιωάννης Κυριακός, ηθικός οι ντόπιοι τσιφλικάδες.

Στις 19/3/1917 ένοπλες συμπλοκές λαμβάνουν χώρα στα Τρίκαλα μεταξύ αγροτών και χωροφυλακής, δολοφονείται μια δεκατετράχρονη.

Το 1908 ιδρύεται ο αγροτικός σύλλογος Κοσκινά. Το 1909 ιδρύεται το Εργατικό Κέντρο Βόλου. Στις 22/5/1909 ιδρύεται στην Καρδίτσα ο Γεωργικός Πεδινός Σύνδεσμος μετά από προσπάθειες του νεαρού δικηγόρου Δημ. Μπούσδρα.

Στις 15/8/1909 γίνεται η επανόσταση στο Γουδί από τον Στρατιωτικό Σύνδεσμο.

Από τις 19/9/1909 έως τις 7/2/1910 γενικός αναβρασμός επικρατεί στη Θεσσαλία. Καθώς έγιναν 7 συλλαλητήρια, 16 οργανωμένες εκδηλώσεις και 10 συσκέψεις αγροτικών συλλόγων. Ο οργανωτικός αυτός οργανισμός κορυφώθηκε με την συγκρότηση της Πανθεσσαλικής Επιτροπής Αγώνα, αποτελούμενη από 300 μέλη, τα οποία όπως προκύπτει ήταν αγρότες, δήμαρχοι, πρώην δήμαρχοι, δικηγόροι, γιατροί, δάσκαλοι και εργάτες. Η συντονιστική επιτροπή κατεβαίνει στην Αθήνα για να εισπράξει από τους κυβερνώντες ψεύτικες υποσχέσεις.

Στις 27/2/1910 η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα διοργανώνει συλλαλητήριο στην Καρδίτσα με την συμμετοχή 8.000 αγροτών. Ξεσπούν συγκρούσεις, γίνονται λεηλασίες, καταλαμβάνεται η σιδηροδρομική γραμμή και σκοτώνεται ο Χρήστος Σάλτας.

Στις 6/2/1910 ο αγροτικός Σύνδεσμος Λάρισας διοργανώνει στην πόλη συλλαλητήριο με γενικό αίτημα την απαλλοτρίωση των τσιφλικιών. Επειδή οι αγρότες δεν έχουν τα μέσα για να κατέβουν στην πόλη, επιχειρούν την επιβίβασή τους στο τρένο χωρίς να πληρώσουν το εισιτήριο. Η αρχή γίνεται στο χωριό Κιλελέρ. Αντιμετωπίζονται όμως από τα τουφέκια της χωροφυλακής και δολοφονούνται 4 αγρότες. Το τρένο παρότι λιθοβολείται, ξεφεύγει από τη μανία των αγροτών και συνεχίζει την πορεία του προς την Λάρισα. Στο επόμενο χωριό όμως, το τραίνο δέχεται και νέα επίθεση αγροτών, οι χωροφύλακες πυροβολούν, σκοτώνονται 2 αγρότες και τραυματίζονται 15. Τα νέα ταξιδεύουν με ταχύτητα στην κατελιγμένη από αγρότες Λάρισα. Το συλλαλητήριο απαγορεύεται, ξεσπούν ταραχές, λιθοβολισμοί και στήνονται οδοφράγματα. Νεκροί και τραυματίες. Οι αγρότες καταριούνται τους οργανωτές γιατί δεν τους επέτρεψαν να πάρουν μαζί τους όπλα. Μπροσά στην γενική ανασφάλεια οι αρχές

τις πόλεις συνεδριάζουν έκτακτα και επιτρέπουν την διεξαγωγή του συλλαλητηρίου, προς εκτόνωση της κρίσης. Την επόμενη μέρα συλλαλητήρια γίνονται στο Βόλο, στο Βελεστίνο, στα Τρίκαλα, στα Φάρσαλα, στο Παλαμά και στο Μαυρομάτι.

Στις 9/2/1910 ο Γεωργικός Σύνδεσμος Καρδίτσας πραγματοποιεί σύσκεψη στο χωριό Κουμάδες με θέμα "Κατεναυσμός των πνευμάτων".

Από τις 9/2/1910 ο στρατός επιβάλλει κατάσταση πολιορκίας σε ολόκληρη την Θεσσαλία. Η λογοκρισία επιβάλλεται ολοκληρωτικά και ως τα τέλη του Μάη δεν υπάρχει καμιά πληροφορία για το τι ακριβώς έγινε, για το πώς καταστάθηκαν οι αγρότες. Μόνο μέσα από τις απόρρητες εκθέσεις του Υπουργείου Εσωτερικών και του Γενικού Επιτελείου Στρατού μπορεί αυτό να διαπιστωθεί, αλλά αυτές δεν δόθηκαν ποτέ στην δημοσιότητα.

Τον Αύγουστο του 1910 προκηρύσσονται εκλογές από τον Στρατιωτικό Σύνδεσμο με σκοπό τις δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις τις οποίες κερδίζει ο Ε. Βενιζέλος στις 8/10/1910. Παρά τις προεκλογικές εξαγγελίες του ο Ε. Βενιζέλος συνεχίσει την ίδια πολιτική με τους προκατόχους του. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής του στη Θεσσαλία το Νοέμβριο του 1910, αγρότες αποπειράθηκαν να εκτροχιάσουν το τρένο που επέβαινε. Πογκρόμ ανακρίσεων και στην συ-

νέχεια δίκες για τους αγρότες.

Από 9 - 13 /9/1912 διεξάγεται το πρώτο αγροτικό συνέδριο της Θεσσαλίας στον Βόλο. 23 μέρες αργότερα και ενώ το κράτος ήταν ανίκανο να αντιμετωπίσει τους επαναστατημένους, έσπρωξε τον πληθυσμό στον εθνικισμό.

Στις 5/10/1910 άρχισαν οι Βαλκανικοί πόλεμοι.

Πηγές

- Σοφοκλής Τριανταφυλλίδης, Οι ΚΟΛΙΓΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ, Στοχαστής 1974
- Γ. Δ. Καρανικόλα, ΚΙΛΕΛΕΡ - ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
- Σφήκα-Θεοδοσίου, Η ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ, Η ΠΡΩΤΗ ΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΜΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, Θεσσαλονίκη 1989
- Λάζαρος Αρσενίου, ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΤΟΥΣ, Τρίκαλα 1994
- Γ. Κορδάτος, Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Μπουκουμάνης 1977

Στην Κυψέλη της Μνήμης

Σαυτόν τον καιρό, που σημαδεύεται περισσότερο από συμβολισμούς παρά από τα εγχειρήματα που βρίσκονται πίσω από αυτά, δύσκολα το κοινό δίνει αληθινές σημασίες στα νοήματα. Στο συμβολοποιημένο κόσμο, στον κόσμο-ομοίωμα, η συλλογική σκέψη μένει ακίνητη, μουδιασμένη πάνω στο επιφανόμενο και στην κοινοτοπία, πάνω στο θέαμα και την ρηχότητα. Κάθε γιορτή βιώνεται απογυμνωμένη από τα αρχικά της περιεχόμενα, όπως προσαρμόστηκε από τους βιαστές εχθρούς της. Το Σύμβολο παίρνει τέτοιες τερατώδεις διαστάσεις, ώστε το γεγονός της γέννησής του ξεχνιέται, πόσο μάλλον όταν είναι σύμβολο αναγέννησης.

Σποραδικά, εδώ κι εκεί, άλλοι από δολιότητα κι άλλοι από αγνότητα επανέρχονται στα σύμβολα. Οι τελευταίοι, μ' έναν τρόπο που δεν τους είναι πλέον οικείος κι ως προσποιούνται το αντίθετο. Οι πρώτοι μ' επιτηδεϊότητα για ολοφάνερους, πλέον, λόγους. Οι τελευταίοι, μόνο για μια στιγμή, για να λιπάνουν τις ελπίδες του αύριο. Οι πρώτοι, σ' όλη την έκταση του παρόντος χρόνου, για να κατακτήσουν αυτό που χίλια χρόνια δεν κατέχουν.

Τα γράφω αυτά κι έχω στο νου μου μια επέτειο-σύμβολο, στην οποία παρευρέθηκα. Φέτος είχε μεγαλύτερη βαρύτητα, λόγω πρόσφατων γεγονότων τα οποία υποκίνησαν οι ίδιοι άνθρωποι με τότε. Καθ' οδόν προς τον τόπο της Μνήμης, δεν έτρεφα καμιά αμφιβολία: τίποτα δεν προημνύει το ξεπέραςμα του Συμβόλου μέσα απ' την πραγμάτωσή του. Συμβόλου χιλιετοσαλακωμένου στα χέρια δημαγωγών, υποκριτών κι αναπόφευκτων ανθρώπων. Ήξερα ότι δεν θ' ακούσω λόγια χαράς, λόγια πρωτοειπομένα. Πήγα, όμως, γιατί με τους ανθρώπους του χτες και τους περισσότερους του σήμερα ανήκω στην ίδια "σειρά".

Σαν κι εμένα δεν υπήρχαν πολλοί, εκεί: δυο τρεις αγαπημένοι φίλοι. Αν υπήρξαν κι άλλοι, ας συγχωρέσουν την ένοχη άγνοιά μου. Οι περισσότεροι ξένοι με την γη που γιορτάζει. Γύρεψαν εκεί, γι' άλλη μια φορά, την ψεύτικη ενότητα που κάθε ιδεολογία υπόσχεται στους πιστούς της. Άλλοι, χαμένοι σε ελπίδες που μόνο χίμαιρες τάζουν. Καλοπροαίρετοι, ίσως, αλλά όχι κι αφελείς.

Κάποιοι μίλησαν. Όλοι γνωστοί. Αν όχι τα ονόματα, σίγουρα τα πρόσωπα και ο ρόλος τους. Το μόνο που τους έκανε πιστευτούς ήταν η επανάληψή τους και το αδιέξοδο της Οργής.

Τους παλιούς καιρούς, αυτούς που ήταν φαινόταν. Τώρα, αυτούς που φαίνεται Είναι. Έμαθα, έτσι, ότι ανάμεσά μας περιφέρονταν άνθρωποι που, προσποιούμενοι τους "δικούς" του λαού, άλλο δεν έχουν στο νου τους παρά την κάθε λογής μαστροπεία, με πρώτη και καλύτερη της Μνήμης.

Στο τέλος, μόνο τα σκουπίδια του Τρίτου Παγκόσμιου Πολέμου, η τσίκνα των κινητών σουβλατζίδικων κι ένας ανεκπλήρωτος πόθος έμειναν να καμαρώνουμε.

Γυρίσαμε πίσω στην πόλη. Η χαρά των φίλων που ανταμώνουν μετά πολλούς μήνες, έβρησε την μνήμη εκείνου του πόθου. Μόνο πρόσκαιρα, όμως: οι φίλοι μας τον ξαναθύμισαν σαν μια παλιά, στυφή, άγνωστο γιατί γνώριμη, γεύση.

Ογδόντα εφτά χρόνια πριν...

Κάπου ανάμεσα Λάρισα-Βόλο...

Σε μια Κυψέλη...

ΕΙΚΟΝΑ, ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ

Η ΠΑΡΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΣΕΙΡΑΣ αποσπασματικών εικόνων με τη σύγχρονη περιγραφή κάποιου ρεπόρτερ, δοσμένων με εκπληκτική ταχύτητα σε σχέση με την πραγματική διάρκεια ενός γεγονότος, τοποθετημένων ανάμεσα σε μια σειρά άλλων "θεμάτων", συνιστά την ροή ενός τηλεοπτικού δελτίου ειδήσεων. Όλα μοιάζουν μελετημένα μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια. Η δύναμη μιας και μόνο εικόνας που διαλέχθηκε πολύ προσεκτικά, ντύθηκε με το λόγο της κυρίαρχης πολιτικής απόψης και ηθικής, συνδέθηκε με κάτι το οποίο είναι είτε άσχετο, είτε ενοχλητικό, είναι σίγουρο πως άφησε πίσω της όχι την πραγματικότητα, αλλά μια στρεβλή έκδοση της αλήθειας του γεγονότος. Ο τηλεθεατής, μη έχοντας το χρόνο να αναλύσει το συνολικό πακέτο που του παρασρίστηκε, αποκομίζει την εντύπωση της στρεβλής αλήθειας του γεγονότος. Μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις, όμως ποιά εικόνα και ποιές λέξεις, όταν αυτές, προτού ανακαλυφθούν στο μυαλό του τηλεθεατή, παραθέτονται έντεχνα στα σύντομα σχόλια ενός ρεπόρτερ;

Δεν είναι τυχαίο πως τα πλάνα μιας διαδήλωσης παρελαύνουν στα μάτια μας γρήγορα, χωρίς τις περισσότερες φορές, να γνωρίσουμε το λόγο της αλλά πάντα να συσχετιστεί με το κυκλοφοριακό κομφούζι που προκάλεσε. Όταν μια διαδήλωση χτυπιέται από αστυνομικούς, τότε σπάνια θα υπάρξουν πλάνα που θα δώσουν όλη την πραγματικότητα, εκτός βέβαια αν πρόκειται για κάποιο μακρινό μέρος του πλανήτη, κατά προτίμηση τριτοκοσμικό, έτσι ώστε να τονιστούν τα δημοκρατικά αποθέματα και η προοδευτική δημοκρατική εικόνα της χώρας μας. Αντίθετα, οι διαφορών ειδών συγκρούσεις επιλέγονται και προβάλλονται ξανά και ξανά με τη συνοδεία του λόγου, από τον οποίο λείπει βέβαια το γιατί, παραπέμποντας σαφώς στα κινήσεις τυφλής ή άσκοπης βίας. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις προβάλλονται λιγότερο ή περισσότερο, ανάλογα από ποιά κοινωνική τάξη προέρχονται και το status quo αυτής. Σχεδόν πάντα όμως συνοδεύονται από τα δεινά που προκαλούν στις άλλες κοινωνικές τάξεις, με ελάχιστη ή καθόλου αναφορά στα αιτήματα των απεργιών. Αποτέλεσμα, η λέξη και μόνο απεργία να παραπέμπει σε περιττές και επιβλαβείς για την κοινωνική ειρήνη κινητοποιήσεις. Χαρακτηριστικά παραδείγματα, οι κινητοποιήσεις ναυτεργατών, αγροτών, καθηγητών στους τελευταίους μήνες. Για τους πρώτους, η τελική εντύπωση ήταν οι συγκρούσεις στα λιμάνια, το μπλοκάρισμα στη διακίνηση των εμπορευμάτων ενώ τα αιτήματά τους δεν νομίζω να υπάρχουν στις τράπεζες μνήμης των τηλεθεατών. Οι αγρότες, από άποψη εικονοχρόνου, ήταν σαφώς πιο ευνοημένοι απ' ότι οι ναυτεργάτες, αλλά και για τα δικά τους αιτήματα υπάρχει μια θολή εντύπωση για το ποια ήταν και σαφώς επισκιάζονται από την αναστάτωση που προκλήθηκε στις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες αυτού του τόπου. Στους καθηγητές, τα πράγματα, όσον αφορά την προβολή των αιτημάτων τους, ήταν καλύτερα, καθώς το κύρος αυτής της κοινωνικής ομάδας είναι σαφώς ανώτερο των προηγούμενων δύο, αλλά ακόμη και εδώ εκείνο που τονίστηκε ήταν το κόστος που αντιπροσωπεύει μια τέτοια κίνηση στους μαθητές και τα αιτήματα οικονομικής φύσεως σε μια απόπειρα να απογυμνωθεί ένας αγώνας από την ιδεολογική του σκοπιά και να υποβαθμιστεί σε ένα ακόμη παζάρεμα μεταξύ κυβέρνησης και απεργών.

Όλες οι μορφές κοινωνικού αγώνα, με αυτόν τον έντεχνο τρόπο, διαβάλλονται και απορρίπτονται βαθμιαία στα μάτια της περιφνηρής κοινής γνώμης, σε μια εποχή εντεινόμενης οικονομικής και πολιτικής εξαθλίωσης που συνεπάγεται αντιδράσεις. Οι αντιδράσεις επομένως γίνονται αποσπασματικές, αδιάφορες και ανίκανες να συνενώσουν ευρεία κοινωνική αποδοχή ώστε να γίνουν επικίνδυνες για την εξουσία. Η δύναμη λοιπόν μιας εικόνας κάποιου γεγονότος τίθεται είτε με την προσθήκη του λόγου είτε με τη σύντομη παρεμβολή της ανάμεσα σε άλλες άσχετες εικόνες είτε με την αποσιώπηση της προηγούμενης ή της επόμενης εικόνας που θα συμπλήρωναν το παζλ είτε και με τη μη επίδειξή της, αν αυτή από μόνη της ξεπερνάει τα πάντα με το δυναμισμό της. Πόσες φορές ήρθαν στα μάτια μας εικόνες απεργών πείνας, βασανισμών, εκτελέσεις με την ωμότητα της απανταχού δύναμης των μέσων μαζικής ενημέρωσης; Σπάνια, και για να πλη-

ξουν συνήθως το ίματζ της κοινωνικής ευαισθησίας εχθρικών κρατών ή να δικαιολογηθούν ανθρωπιστικές επιχειρήσεις, όπως συνήθως καλούνται οι απόπειρες απόκτησης χώρων οικονομικής επιρροής με κάποιο αναγκαίο λουτρό αίματος.

Όμως, υπάρχουν περιπτώσεις που η διαδοχή των εικόνων δεν βρίσκει εμπόδια και η ταχύτητα των γεγονότων δεν μπορεί να καλυφθεί με τον τρόπο που θα ήθελε η εξουσία. Ο δαιμόνιος/α ρεπόρτερ βρίσκεται απλώς ουραγός της στυγνής πραγματικότητας, κάνοντας αφέλεις προσπάθειες να αποκτήσει ένα θέμα όπως θα το ήθελε. Καταφεύγει σε στημένα πλάνα κατόπιν εορτής, ψάχνοντας και ερευνώντας την κάθε πτυχή της υπόθεσης (συγγενείς μέχρι και τετάρτου βαθμού για παράδειγμα). Αυτό που προσκομίζει τελικά ο τηλεθεατής είναι μια αίσθηση σύγχυσης για το τι συμβαίνει, για το ποιά είναι η πραγματικότητα. Τις τελευταίες μέρες, η Αλβανία έγινε τόπος των παραπάνω. Μια εξέγερση στη γειτονική χώρα δεν μπορούσε να μην καταλάβει το χώρο που της έπρεπε. Όμως, τα όποια χαρακτηριστικά της, οι όποιοι λόγοι της, δόθηκαν μέσα από αυτό το κλίμα της σύγχυσης, λόγω της αδυναμίας να αποδυναμώσουν τον όγκο και τη σημασία μιας τέτοιας ένοπλης εξέγερσης. Οι πολίτες που πήραν τα όπλα, οι εξεγερμένοι, οι πλιατσικολόγοι, η ελληνική μειονότητα, οι φιλήσυχοι πολίτες, οι θύτες και τα θύματα, ρόλοι που δεν αποσαφηνίστηκαν μεταξύ τους. Οι στημένες live αναποκρίσεις με φόντο τους κροταλισμούς των καλσόνικωφ έδιναν μια αίσθηση τσίρκου που σε καμία περίπτωση όμως δεν μπόρεσε να υπερνικήσει τις εντυπώσεις από τις εικόνες απόγνωσης, μιζέριας, εξαθλίωσης και μίσους, από τις εικόνες της αποφασιστικότητας που υπήρχαν στα πρόσωπα των εξεγερμένων. Δεν μπόρεσαν να υπερνικήσουν την αίσθηση της αβεβαιότητας για τη δικιά μας πραγματικότητα. Η αλήθεια έχει πάντα τρεις εκδοχές. Τη δικιά μας αλήθεια, την αλήθεια των άλλων και την αλήθεια της πραγματικότητας. Η τελευταία, σίγουρα δεν αντιπροσωπεύεται από τις εικόνες στις τηλεοράσεις μας, όχι μόνο λόγω των πολιτικών σκοπιμοτήτων που κρύβουν, αλλά και της σύμπτωσης τους σε χρόνους που δεν φτάνουν για να τα δείξουν όλα. Όσο για τη δικιά μας αλήθεια σε σχέση με την αλήθεια των άλλων, πιστεύω πως η καθημερινότητα τείνει να τις συμβιβάζει. Άλλωστε, ποιός είναι σε θέση να αρνηθεί την βιαιότητα μιας πραγματικότητας που αντιπροσωπεύουν οι εικόνες της ζωής όλων μας...

Ε. Ψ.

ΑΡΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΡΕΧΟΥΝ προς κάθε κατεύθυνση να ξεφύγουν από τους πάνοπλους αστυνομικούς που ρίχνουν στο ψαχνό. Κάποιοι δεν καταφέρνουν να απομακρυνθούν εγκαίρως και μετά το ποδοπάτημα δέχονται την περιποίηση των γκλόμπς και γρονθοκόπημα. Σ' έναν απ' αυτούς ζουμάρει η κάμερα. Είναι μάλλον αυτός που δέχεται τα περισσότερα χτυπήματα. Στο πίσω μέρος διακρίνεται κάποιος φωτογράφος που τραβάει συνεχώς. Μετά από λίγο ο άνθρωπος αυτός μένει ακίνητος σε μια λίμνη αίματος, οι αστυνομικοί τον παρατάνε, η κάμερα απομακρύνεται ψάχνοντας να εστιάσει σε άλλη εν εξελίξει βαρβαρότητα. Πριν τελειώσει το πλάνο, ο φωτογράφος που ήταν στο πίσω μέρος ορμάει προς τον αιμόφυρτο άντρα φωτογραφίζοντας πλέον ανενόχλητος αφού ο κίνδυνος να αρπάξει καμία αδέσποτη από τους αστυνομικούς έχει παρέλθει. Αφού τράβηξε τις φοβερές φαντάζομαι φωτογραφίες του, φεύγει και αυτός αφήνοντας τον άνθρωπο αβοήθητο. Δεν τον άγγιξε καν για να δει αν ζούσε. Πέρα από το ακατανίκητο αίσθημα ναύτας που μου δημιουργήσε αυτή η κατάσταση, δεν μπόρεσα να καταλάβω πως κάποιος που θέλει να ονομάζεται άνθρωπος, χρησιμοποίησε έτσι τον πόνο συνανθρώπου του και ενώ είχε την ευκαιρία να τον βοηθήσει δεν το έκανε.

Ο φακός είτε ανήκει στο φωτογράφο είτε στον κάμεραμαν, αποξενώνει τον φορέα από το περιβάλλον που καταγράφει, μετατρέποντάς τον σε παθητικό θεατή των καταστάσεων που εξελίσσονται μπροστά του. Αυτή η αποστασιοποίηση από ένα σημείο και μετά παύει να είναι ακούσια. Πώς αλλιώς κάποιος που θέλει να είναι άνθρωπος μπορεί να συνεχίζει να τραβεί ή να φιμάρει το θάνατο, τη δυστυχία ενός συνανθρώπου του;

Η αρρώστια της τηλεθέας, της επιτυχίας στην κάλυψη ενός ρεπορτάζ, της παροχής στο θεατή/αναγνώστη του θεάματος που επιθυμεί ή εν πάσει περιπτώσει έχει εθιστεί, είναι μάλλον η απάντηση. Σήμερα, από τη μια μιλάμε για τα κοράκια του πόνου, αναφερόμενοι σ' αυτούς που κυνηγώντας την αποκλειστικότητα δεν διστάζουν να χώνουν τις κάμερες και τα μικρόφωνα στις πιο προσωπικές ανθρώπινες στιγμές και από την άλλη "απολαμβάνουμε" τις στιγμές ανθρώπινου πόνου των άλλων. Η α-

Η ΔΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ του χειμώνα συγκαλούνται γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ και οργανώνονται οι πρώτες 48ωρες προειδοποιητικές απεργίες καθηγητών. Η κατάσταση δείχνει να βαίνει προς εκτόνωση, όμως το Φλεβάρη, μέσα σε ένα γενικότερο κλίμα κοινωνικής αναταραχής, οι καθηγητές επανέρχονται με νέες συνελεύσεις -των οποίων η μαζικότητα και η δημοκρατικότητα αμφισβητούνται- και αποφασίζουν νέες απεργιακές κινητοποιήσεις, οι οποίες διαρκούν τελικά δύο μήνες. Αξίζει να σημειωθεί ότι τα αιτήματα των απεργών είναι ως επί το πλείστον οικονομικής φύσης. Τέλος, μέσα από ένα ευρύ κύμα κοινωνικών αντιδράσεων και έχοντας σαν δεδομένο κάποιες οικονομικές βελτιώσεις, οι καθηγητές υποχωρούν.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση, σε μια έκρηξη εκπαιδευτικής και κοινωνικής "πρόνοιας", αποφασίζει την παράταση του εκπαιδευτικού έτους, έτσι ώστε και οι μαθητές να καλύψουν την προαποφασισμένη διδακτέα ύλη και οι καθηγητές να αποζημιωθούν για τις χαμένες διδακτικές ώρες. Η πλευρά των καθηγητών φαίνεται επίσης να καλοβλέπει προς αυτή την κατεύθυνση. Όλα καλά. Ξέχασε κανείς τίποτα; Α, ναι, είναι και αυτοί οι μαθητές...

Υπερόγραφο προς φιλέσπλαχνες κυβερνήσεις, πονόψυχους καθηγητές, στοργικούς γονείς:

ΔΕΝ ΓΟΥΣΤΑΡΟΥΜΕ ΠΑΡΑΤΑΣΗ γιατί:

- δεν ανεχόμαστε να αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς
- αρνούμαστε να αποτελέσουμε μέσο εφησυχασμού των συνειδήσεων αυτών που ευθύνονται για τα χάλια της παιδείας. Κατά τη διάρκεια της απεργίας μετατραπήκαμε σε μοχλό πίεσης των καθηγητών προς την κυβέρνηση και αντίστροφα. Ας βγάλουν από το μυαλό τους ότι θα γίνουμε σωσίβια για να επιπλεύσουν και να διασωθούν αυτοί μέσα στο βούρκο της εκπαιδευτικής σαπίλας και μιζέριας.
- Ανατριχιάζουμε στην ιδέα ότι θα μας υποχρεώσουν να υποστούμε το σχολείο, αυτή την κρεατομηχανή ανθρώπων και ιδεών, δύο επιπλέον εβδομάδες, εβδομάδες οι οποίες θα αφαιρεθούν από τις διακοπές του καλοκαιριού, που για μας είναι μια ευκαιρία να αναζωογονηθούμε, να παίξουμε, να διασκεδάσουμε, να ερωτευτούμε πριν ξαναβυθιστούμε στον μαθητικό μας λήθαργο.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

- να επωμισθούν οι καθηγητές το βάρος των κοινωνικών και πολιτικών τους ευθυνών μπροστά στα γεγονότα αυτά και να πάρουν άμεσα θέση ενάντια στην παράταση του σχολικού έτους.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΥΜΕ

- την κυβέρνηση να υποχωρήσει όσο είναι ακόμη καιρός.

ΚΑΛΟΥΜΕ

- όλους τους μαθητές να ενεργήσουν άμεσα, μακριά από δυσκίνητους και άσφαιρους θεσμούς (όπως πχ. τα 15μελή συμβούλια), να παρακολουθήσουν εντατικά και κριτικά τα τεκταινόμενα στο χώρο της παιδείας και να αγκαλιάσουν κάθε ανεξάρτητη, μη κατευθυνόμενη κίνηση μαθητών, δεδομένου ότι δειλά-δειλά κάνουν την εμφάνισή τους κάποιες τον τελευταίο καιρό.

ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Η ΑΡΧΗ

Venceremos Ομάδα μαθητών

ρένα κάποτε πρόσφερε βίαια θεάματα. Σήμερα, αποδοκιμάζουμε αυτή τη νοοτροπία θεωρώντας πως τα ήθη των κοινωνιών μας έχουν εξευγενιστεί, ενώ παράλληλα είμαστε ικανοί να τρώμε με βουλιμία όσο μπροστά μας περνούν εικόνες βασανισμών και θανάτων. Η ανθρωπιά της κοινωνίας μας έγινε βορά στις αδηφάγες κάμερες, οι οποίες με τη σειρά τους εκτονώνουν το σαδισμό μας, αφού μας εξασφαλίζουν τον εφησυχασμό των συνειδήσεών μας. Όλα για την πληρέστερη και καλύτερη ενημέρωσή μας.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΡΑΠΕΖΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Το έγκλημα οργανώνεται

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ζονταν και η Γαλλία και η Ολλανδία αρνούσαν οποιαδήποτε στρατιωτική επέμβαση. Μια εικόνα τελείως αντίθετη με αυτή του φτωχού συγγενή στη στρατιωτική συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον Κόλπο, στη Σομαλία, στη Βοσνία.

Ο Μάρτης του 1997 σηματοδοτεί ένα καινούργιο στάδιο για τον ελληνικό καπιταλισμό...

Η διαλεκτική της ανωριότητας...

Το ελληνικό κεφάλαιο δεν είναι ούτε υποτελές, ούτε εξαρτημένο. Αν ο κρίσιμος παράγοντας για την θέση του κεφαλαίου ήταν η τεχνολογία ή η βιομηχανία, το αυτονόητο συμπέρασμα δεν θα μπορούσε παρά να ήταν ότι τα οι καπιταλιστικές μητροπόλεις καταρρέουν. Καθώς οι βιομηχανίες υπολογιστών, καταναλωτικών αγαθών και η βαριά βιομηχανία μεταφέρονται στην ΝΑ Ασία και στον Τρίτο Κόσμο, ο ολοένα και πιο κρίσιμος παράγοντας γίνεται ο έλεγχος του χρηματοπιστωτικού συστήματος, της κίνησης δηλαδή των κεφαλαίων. Οι συγκριτικοί διαχωρισμοί στα βιομηχανικά προϊόντα με βάση την τεχνολογική τους καινοτομία δεν έχουν πια νόημα για το κεφάλαιο. Η διαφορά ανάμεσα σε μια επένδυση στην κλωστοϋφαντουργία και στους υπολογιστές είναι μόνο θέμα απόδοσης και τα κεφάλαια μπορούν να κινηθούν ταχύτατα από την μια στην άλλη με βάση αυτό και μόνο το κριτήριο. Ο καπιταλισμός ορθολογικοποιήθηκε, παράγοντας την σύγχρονη μορφή της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Είναι δεδομένο ότι το ελληνικό κεφάλαιο έχει μια πάρα πολύ καλή βάση για την οικονομική του διεξόδου στα Βαλκάνια. Δεν είναι τυχαίο ότι, μετά τη δημιουργία των πρώτων εμπορικών δικτύων διανομής στις βαλκανικές χώρες, ένα μεγάλο μέρος των ελληνικών επενδύσεων αφορούσε τον τομέα των τροφίμων. Δηλαδή ένα τομέα καταναλωτικών αγαθών στον οποίο οι δαπάνες είναι λίγο-πολύ ανελαστικές, καθώς αφορούν την ίδια την επιβίωση και όχι την ευρύτερη κατανάλωση. Κατά συνέπεια, επενδύσεις, με εγγυημένη απόδοση, υψηλό περιθώριο κέρδους (καθώς αφορούν την μεταποίηση και τη συσκευασία πολύ φτηνών γεωργικών προϊόντων που αγοράζονται από την εγχώρια αγορά) και ουσιαστικά χωρίς ρίσκο, καθώς έχουν μικρή εξάρτηση από την συνολικότερη κοινωνικοοικονομική κατάσταση.

Ο τομέας-κλειδί ήταν πάντως το χρηματοπιστωτικό σύστημα. Η πολύ ραγδαία επέκτασή του ελληνικού τραπεζικού συστήματος στις βαλκανικές χώρες, ο έλεγχος και η μεταβίβαση των ΕΟΚικών κονδυλίων μέσα από αυτόν τον μηχανισμό, η εκπαίδευση στην Ελλάδα των τραπεζιτικών στελεχών των βαλκανικών κρατών, η συμμετοχή της Ελλάδας στην Συμφωνία Παράευξινιας Συνεργασίας και η εγκατάσταση της έδρας της κεντρικής της τράπεζας στην Θεσσαλονίκη, η δημιουργία μιας ζώνης της δραχμής, η ασφάλιση και η αντασφάλιση των κινήσεων του ελληνικού κεφαλαίου, όχι μόνο από το

κράτος, αλλά και από το ελληνικό τραπεζικό σύστημα, έδωσαν στον ελληνικό καπιταλισμό ένα συγκριτικό πλεονέκτημα.

Αν σ' αυτά προστεθεί και η ταχύτατη μετατροπή του ελλαδικού χώρου σε κεντρικό κόμβο μεταφορών και ενέργειας για την βαλκανική ενδοχώρα, ολοκληρώνεται η εικόνα της ασφυκτικής περικύκλωσης και εξάρτησης των βαλκανικών κοινωνιών από τις επιλογές του ελληνικού κεφαλαίου. Και ο στρατός, πρώτα στην Βοσνία, έπειτα στην Αλβανία, έρχεται να εγγυηθεί μια "ειρήνη", εκεί που ο ελληνικός καπιταλισμός άνοιξε έναν πόλεμο ενάντια στις τοπικές κοινωνίες. Τι πιο φυσιολογικό...

...και η καταστολή της εξέγερσης

Η πολιτική των πιέσεων ήδη άρχισε, προετοιμάζοντας τις "ειρηνευτικές" αποστολές. Καθώς τα ελληνικά και τα ιταλικά πλοία αρνούνται να εξφορτώσουν τρόφιμα στα αλβανικά λιμάνια, αν δεν απο-

κατασταθεί η "ομαλότητα", στέλνουν ένα πρώτο μήνυμα. Στους εξεγερμένους πάνω απ' όλα, ασκώντας πίεση για την επανοργάνωση των επαναστατημένων κοινωνιών κάτω από τον έλεγχο κάποιων "αρχών", καταστρέφοντας στην πράξη την οριζόντια θέσμισή τους και αντικαθιστώντας την με την κάθετη δομή της εξουσίας. Και επιχειρώντας να μεταποτίσουν τα άμεσα ζητήματα της εξέγερσης από τα πολιτικά της αιτήματα στην πιθανή εμφάνιση λιμού και στη διαχείριση της υπάρχουσας κατάστασης. Μήνυμα που λαμβάνει και η κυβέρνηση, για την άμεση συμφιλίωση των αντιμαχόμενων τάσεων στο εσωτερικό της και την αποκατάσταση της πυραμίδας της εξουσίας στην χώρα. Και ταυτόχρονα γίνεται ξεκάθαρο σε όλες τις πλευρές ότι η οποιαδήποτε εξέλιξη δεν μπορεί παρά να εξαρτάται και να καθορίζεται από τις ξένες δυνάμεις.

Η ένταση αυξάνεται καθώς η καινούργια κυβέρνηση έχει ήδη δημιουργήσει τη δικιά της απόλυτα ελεγχόμενη αστυνομία, ενώ

ταυτόχρονα η παλιά μυστική αστυνομία του Μπερίσα έχει μεταμφιεστεί σε επιτροπές πόλεων του βορρά, επιδιώκοντας να εξασφαλίσει τη συνέχεια και την επιβίωση του παλιού καθεστώτος μέσα από το καινούργιο. Αυτό που είναι σημαντικό είναι ότι έτσι ασκείται πίεση και στους εξεγερμένους του νότου για την εγκαθίδρυση μιας κάθετης οργάνωσης, δεδομένου ότι η απειλή του πολέμου ενισχύει τις милитарιστικές και ιεραρχικές δομές. Η απειλή μιας γενικευμένης σύρραξης αυτή τη στιγμή, εκτός από πιθανότητα, αποτελεί ταυτόχρονα και πολιτικό όπλο στα χέρια των ξένων δυνάμεων για εκτόνωση της έντασης. Ανέναντι στην τριπλή απειλή (επίθεση της κυβέρνησης, ξένη στρατιωτική επέμβαση, милитарιστική και ανάδειξη ηγετών στο εσωτερικό της) η αλβανική εξέγερση φαίνεται να βρίσκεται μπροστά σε μια δύσκολη καμπή. Ανεξάρτητα όμως με τις εξελίξεις, οι ανατροπές που έφερε στη συνείδηση και στην κοινωνία είναι κατακτήσεις που δεν παίρνονται πίσω.

Αντί-επιλόγου...

Είναι ξεκάθαρο ότι η αλληλεγγύη απέναντι στην εξέγερση των κολασμένων στην Αλβανία δεν μπορεί να είναι φραστική. Θέτει με τον πιο άμεσο τρόπο την ανάγκη εξωστρέφειας και κοινωνικής απεύθυνσης για ένα κίνημα αντίστασης. Η σύνδεση που έγινε με αλβανούς μετανάστες στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη τον τελευταίο καιρό είναι ένα πρώτο βήμα. Καθώς όμως ο ελληνικός καπιταλισμός έχει ήδη ανοίξει ένα γενικευμένο πόλεμο ενάντια όχι μόνο στη δικιά μας κοινωνία, αλλά και στις βαλκανικές, καθώς ο ελληνικός στρατός θα βρίσκεται σε λίγες μέρες στην πρώτη γραμμή καταστολής της αλβανικής εξέγερσης, η πραγματικότητα αποκαλύπτει με τον πιο οδυνηρό τρόπο τις ανεπάρκειές μας. Κάτι πάντως είναι απόλυτα σίγουρο: ένας ισχυρός καπιταλισμός απαιτεί -και δίνει την ευκαιρία να δημιουργηθεί- και ένας ισχυρός εχθρός...

M.K.

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Αυτοκαθορισμός του ατόμου

"Ονομάζεις τον εαυτό σου ελεύθερο; Θά 'θελα ν' ακούσω την ιδέα που σε κυβερνά, κι όχι ότι δραπετεύσες από κάποιον ζυγό."

Είσαι τέτοιος άνθρωπος ώστε θά 'πρεπε να ξεφύγεις από 'να ζυγό; Είναι πάρα πολλοί αυτοί που απόρριψαν τη στερνή τους αξία, μαζί με τον ζυγό τους".

Φ. Νίτσε- "Τάδε εφη Ζαρατούστρας"

Δύο φράσεις που αποτελούν την πιο γλυκειά Δικαίωμα που πιπιλίζουμε στο στόμα μας. Δεν αμφιβάλω ότι πιστεύουμε σ' αυτά με όλη μας τη δύναμη. Το ζητούμενο, όμως, είναι τι γίνεται επί του πρακτέου. Και για να "βάλω τον δάκτυλον επί τον τύπον των ήλων" θέτω ευθέως το ερώτημα: Σε ποιο βαθμό έχουμε κάνει κτήμα μας, πόσο ικανοί είμαστε σήμερα, τώρα, να βιώσουμε και να κάνουμε πραγματικότητα αυτά τα οποία διακηρύσσουμε;

Κάθε άτομο, το πρώτο πράγμα που κάνει -στην προσπάθειά του ν' απαλλαγεί από την καταπίεση που υφίσταται- είναι να αμφισβητεί ιδέες, αξίες, τρόπους συμπεριφοράς που του επιβάλλονται με χίλιους δυο τρόπους απ' το κατεστημένο περιβάλλον μέσα στο οποίο ζει και αναπτύσσεται. Η αμφισβήτηση των παραπάνω δεν σημαίνει απαραίτητα και υπέρβασή τους. Πολλοί άνθρωποι κατά καιρούς αμφισβήτησαν πρόσωπα, καταστάσεις και ιδέες, αλλά τελικά πάντα μια μικρή μειοψηφία υπερέβαινε ουσιαστικά την εποχή της.

Η αμφισβήτηση συνιστά την άρνηση και η υπέρβαση την θέση. Και θέση χωρίς γνώση είναι αδύνατη. Η γνώση μπορεί να παρθεί απ' την παρατήρηση, το διάβασμα, τη συζήτηση και τα βιώματα. Αλλά κι αυτή δεν είναι πανάκεια, αλλά μια απαραίτητη προϋπόθεση για τη σοφία, την προσωπική σοφία του καθενός, δηλαδή για την προσωπική στάση του καθένα και την προσωπική αντίληψη που θά 'χει για τα πράγματα. Προσωπική σοφία χωρίς κοίταγμα και ψάξιμο του εαυτού μας σε βάθος δε νοείται. Και βέβαια δε μπορεί να διατηρηθεί παρά μέσα απ' τη συνέχιση της αναζήτησης της γνώσης και κυρίως μέσα απ' την ανελέητη αυτοκριτική και την επιζήτηση της κριτικής απ' τους άλλους (όσους ο καθένας θεωρεί κατάλληλους για κάτι τέτοιο).

Το να εγκλωβωθεί κάποιος μια θεωρία δεν λείει τίποτα. Κάτι που λαμβάνεται απ' έξω μόνο ως ελπίδα ή ως σανίδα σωτηρίας δεν είναι δυνατόν να γίνει κτήμα του λαμβάνοντος. Ως εκ τούτου, θα μεταβληθεί σ' ένα είδωλο μέσα στον καθαρό, δηλαδή θα εξοβελιστεί απ' την πραγματικότητα και θα γίνει ένας ακόμα χαμένος παραδείσος. Το ζητούμενο είναι πόσο παιδεύει μέσα του ο καθένας αυτά που λέει ότι πιστεύει, ώστε να καταστεί ικανός να τα βιώνει την κάθε στιγμή. Αν αυτό συμβεί, είναι σίγουρο

ότι ένας τέτοιος άνθρωπος δεν θα είναι περαστικός απ' την υπόθεση της ελευθερίας, γιατί θά 'χει κάνει κτήμα του αυτά που πιστεύει.

Όταν κάποιος αποφεύγει ν' ανακαλύψει την ιδιαίτερη αλήθειά του, τότε είναι σίγουρο ότι θα αναζητήσει ένα στήριγμα σε κάποιον ηγέτη και προφύλακα κάθε είδους ή σε κάποιον ιδεολόγο. Αλλά η αναρχία δεν θέλει ακολουθητές. Διότι οι ακολουθητές δεν ζητάνε παρά ένα γάντζο για να κρεμάσουν την αθλιότητά τους. Και τέτοια ικρίσματα παρέχει άφθονα η ίδια η εξουσία: Θρησκειές - εθνικισμός - φασισμός κ.ά. Η αποτυχία ενός επαναστατικού κινήματος μπορεί να δικαιολογηθεί την απογοήτευση, την παραίτηση και την ιδιόπευση, όχι όμως και το πέρασμα στην αντίπερα όχθη όπως έχει συμβεί τόσες φορές από τόσους ανθρώπους.

Η αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας προϋποθέτει ότι τα άτομα που θα αναλάβουν αυτό το εγχείρημα θα είναι πρώτα απ' όλα ικανά να αυτοκαθορίσουν τη ζωή τους. Για τη σύγχρονη επανάσταση κάτι τέτοιο πρέπει να είναι αυτονόητο. Το ζητούμενο για την αποτυχία των ως τώρα προλεταριακών επαναστάσεων δεν είναι μόνο η δολιότητα και οι μεθοδεύσεις κάποιων αρχηγών που τις εξέτρεψαν για τους δικούς τους σκοπούς. Εκείνο που πρέπει να μας απασχολήσει εξ' ίσου, είναι το γιατί οι επαναστατημένες μάζες αδράνησαν ή αφέθηκαν να παρασυρθούν από μια χούφτα εξουσιαστών. Ξέρω πως μιλάω μονόπλευρα, πως δεν λαμβάνω υπ' όψιν μου πολλούς άλλους παράγοντες που οδήγησαν στην κάθε φορά αποτυχία. Έχω επίγνωση αυτής της παραμέτρου. Όπως και να το κάνουμε όμως, όταν διαβάσουμε ότι -παραδείγμα- σε περίοδο επανάστασης (που τόσο είχε προετοιμαστεί) οι ισπανοί αναρχικοί δεν έκαναν τίποτα για να αποτρέψουν την οφθαλμοφανή αντανάχική τακτική που ακολουθούσαν οι επικεφαλής τους, δεν μας φαίνεται ότι κάτι τους έλειπε; (πέρα απ' τις όποιες αντικειμενικές δυσκολίες).

Ας θεωρήσουμε ότι απ' τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, η ανατολή συμβολίζει την αναρχία. Αλλά προς την κατεύθυνση της ανατολής στρέφονται άπειροι δρόμοι, που συμβολίζουν ακριβώς τους άπειρους προσωπικούς δρόμους που είναι δυνατόν να χαραχθούν απ' τους άπειρους ανθρώπους χωρίς να χαθεί ο στόχος: Ο Ήλιος.

Αν όμως θεωρήσουμε ότι προς την ανατολή τραβούν κάποιοι λίγοι δρόμοι ή -το χειρότερο- μόνο ένας (ο δικός μας φυσικά), αυτό δεν υποβιβάζει την αναρχία σε ιδεολογία, σε δόγμα και μεις προσωπικά δεν οδηγούμαστε στην ιδεοληψία; Δόγμα και ιδεοληψία δε συνιστούν αναίρεση της ουσίας της αναρχίας; Κατ' αυτόν τον τρόπο η αναρχία θα μεταβληθεί σε μια "αρχή" που θα εφαρμόζεται στη ζωή, κάτι που θα διδάσκεται, θα βελτιώνεται με ασκήσεις και τελικά

θα επιβάλλεται πάνω στους ανθρώπους. Η απουσία εξουσιαστικού πυρήνα στη θεώρηση της αναρχίας με τίποτα δεν διασφαλίζει την αποφυγή εξουσιαστικών τάσεων ή την αποδοχή αυτών απ' τους πολλούς, όπως η πραγματικότητα έδειξε κατ' επανάληψη. Πρέπει να αποδεχτούμε ότι αυτό που για κάποιους είναι η αλήθεια της σοφίας του, για κάποιον άλλο μπορεί να μην είναι καθόλου αλήθεια. Αλλά για να είμαστε σε θέση να δεχτούμε την ύπαρξη της αλήθειας της σοφίας του άλλου, πρέπει να διαθέτουμε οι ίδιοι την προσωπική μας σοφία.

Αυτοοργάνωση χωρίς τα άτομα που την προωθούν να πασχίζουν για την αυτοκαλλιέργειά τους και την αυτομόρφωση - αυτοεκπαίδευσή τους, είναι όχι μόνο αδύνατη - αδιανόητη αλλά -και κυρίως- επικίνδυνη. Αυτοδιεύθυνση σημαίνει ότι η κοινωνία αναλαμβάνει τις ευθύνες της, ότι ο κάθε άνθρωπος τίθεται προ των ευθυνών του και γίνεται, επιτέλους, υπεύθυνος. Για να 'χουμε εμείς ως αναρχικοί το ανάστημα να τα ζητήσουμε όλα αυτά απ' τους άλλους πρέπει πρώτα εμείς οι ίδιοι να βιώνουμε μια τέτοια στάση. Πρέπει εμείς οι ίδιοι να 'αχουμε δρομολογήσει εκείνους τους τρόπους οργάνωσης της ζωής και της δράσης μας που θα λειτουργούν παραδειγματικά προς την κοινωνία. Σήμερα υπάρχει απουσία τέτοιων προπαθειών ή όπου έχουν γίνει απέτυχαν, ή συναντούν ανυπέρβλητες δυσκολίες και αποτελούν καρικατούρα. Και ένας κύριος λόγος γι' αυτήν την κατάσταση είναι, ακριβώς, η αδυναμία αυτοκαθορισμού του καθενός από μας.*

Η αποτυχία απεύθυνσης των αναρχικών οφείλεται σε χίλιους άλλους λόγους, αλλά και σε τούτον δώ: Οφείλεται στο ότι οι αναρχικοί δεν είναι παραδειγματικοί και δεν είναι παραδειγματικοί γιατί σε πάρα πολλούς λείπει η προσωπική σοφία, δηλαδή τους λείπει η δυνατότητα να αυτοκαθορίσουν τη ζωή τους και κατά συνέπεια δεν έχουν την ικανότητα να αυτοοργανώσουν τη δράση τους.

Τελειώνοντας: Κατά τη γνώμη μου είναι εμφανής η αδυναμία να θέσουμε σε εφαρμογή -τόσο σε προσωπικό, όσο και σε συλλογικό επίπεδο- αυτά τα οποία πιστεύουμε. Κι αυτό είναι κάτι που πρέπει να μας απασχολήσει άμεσα.

K.M.

ΚΑΡΤΕΤΑ

* Εδώ δεν πρέπει να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους οι λίγες επιτυχημένες προσπάθειες. Επίσης, δικαιολογημένα, πολλοί δεν θα αναγνωρίσουν τον εαυτό τους σ' αυτό το κείμενο. Στόχος του κειμένου είναι να εκθέσω αυτόν τον προβληματισμό μου και όχι να ισοπεδώσω ανθρώπους και καταστάσεις. Και βέβαια, ο γράφων καθόλου δεν εξαιρείται απ' όλα τα παραπάνω.

Περιπέτειες στο Άμστερνταμ

Έχει νυχτώσει όταν μια ομάδα νέων, οι περισσότεροι ντυμένοι στα μαύρα, συγκεντρώνεται στην είσοδο του πάρκου Vondel. Μερικοί κρατούν πανώ, άλλοι φοράνε κουκούλες ή κράνη. Η ομάδα ξεκινάει, περίπου εκατό άτομα, γράφοντας συνθήματα στα ρολά των κλειστών μαγαζιών. Σε μια κοντινή πλατεία, μια μεγάλη δύναμη των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας περιμένει μέσα στις κλούβες. Σε λίγα λεπτά, οι διαδηλωτές φτάνουν στην είσοδο του σπιτιού στον αριθμό 163 κι αρχίζουν να φωνάζουν: "Ανακατάληψη! Ανακατάληψη!". Αρχίζουν να σπάνε την πόρτα με λουστούς. Πριν την ανοίξουν, φτάνουν οι κλούβες. "Φύγετε, αλλιώς θα χρησιμοποιήσουμε βία". Πενήντα αστυνομικοί με πλήρη εξάρτυση κατεβαίνουν και παρατάσσονται. Για λίγο, κάποιος καταληψίας πετούν πέτρες και τούβλα, άλλοι φωτοβολίδες. Μετά φεύγουν από μια δευτερεύουσα είσοδο στο πάρκο. Για μερικές εκατοντάδες μέτρα, η αστυνομία τους καταδιώκει, αλλά οι καταληψίες διαλύονται στο σκοτάδι.

Το σπίτι στην οδό P.C. Hoofdst. 163 είχε εκκενωθεί το πρωί της ίδιας μέρας (Τρίτη, 11 Μάρτη) από μεγάλη αστυνομική δύναμη, όπως κι άλλα δύο κατειλημμένα κτίρια, στη Hobbemakade 66 και στην Westermarkt 7. Η κατάληψη της P.C. Hoofdst. 163 έχει εκκενωθεί τρεις φορές από το 1991, αλλά κάθε φορά ανακαταλαμβάνονταν γιατί έμενε χρησιμοποιήτο. Οι καταληψίες δεν μπορούν να καταλάβουν με ποιά λογική έβγαλε ο δικαστής νέα εντολή έξωσης, καθώς δεν υπάρχει καμμία ένδειξη ότι οι ιδιοκτήτες, που ισχυρίζονται πως θέλουν να τη μετατρέψουν σε διαμερίσματα πολυτελείας, θα το κάνουν αυτή τη φορά. Το σπίτι στην Hobbemakade 66 άλλαξε αρκετές φορές ιδιοκτήτη μέχρι την κατάληψή του το Νοέμβρη του 1990. Μέσα σ' αυτό το διάστημα, η αξία του επταπλασιάστηκε. Κι αυτό πρόκειται να μετατραπεί σε διαμερίσματα πολυτελείας. Το σπίτι στην Westermarkt 7 ήταν λαϊκό εστιατόριο για χρόνια. Τα φτηνά, και τις Κυριακές δωρεάν, γεύματα το έκαναν δημοφιλές στέκι των καταληψιών, των αναρχοτουριστών και των άστεγων του Άμστερντάμ. Ο ιδιοκτήτης θα το κάνει επίσης διαμερίσματα πολυτελείας.

Οι αρχές του Άμστερνταμ δεν ρισκάρουν όταν εκτελούν ένα ένοπλο έξωσση. Στέλνεται πάντα μεγάλη αστυνομική δύναμη. Όταν εμφανίζονται και απωθούν τους συμπαράστατες από το δρόμο, το μόνο που μπορούν να κάνουν οι καταληψίες είναι να πετούν χρώματα στα κεφάλια των αστυνομικών και μετά να κλειδωθούν πίσω από τις οχυρωμένες πόρτες και παράθυρα της κατάληψης και να περιμένουν μέχρι να ανοίξει δρόμο η ειδική αστυνομική μονάδα και να συλληφθούν για "απειθεία". Αυτή τη φορά έγιναν 39 συλλήψεις. Κρατήθηκαν σε ένα αστυνομικό τμήμα για έξι ώρες και μετά αφέθηκαν ελεύθεροι, αν και τρία

παιδιά που το είχαν σκάσει από τις οικογένειές τους παραδόθηκαν στους γονείς τους.

Ένα μήνα νωρίτερα, στις 5 Φλεβάρη, 25 καταληψίες συνελήφθησαν όταν το ίδιο σκηνικό διαδραματίστηκε στην έξωση της κατάληψης Omval, όπου κατοικούσαν είκοσι άτομα και είχε χώρο συναυλιών στο υπόγειο. Το παραδοσιακό κτίριο στην όχθη του ποταμού Amstel κατεδαφίστηκε το ίδιο βράδυ. Η ασφαλιστική εταιρία Delta Lloyd (με έδρα το Λονδίνο) θα χτίσει ένα ακριβό συγκρότημα γραφείων στη θέση του. Οι καταληψίες της Sarphatistr. 77, που εκκενώθηκαν επίσης στις 5 Φλεβάρη, κατάφεραν να διαφύγουν από πίσω ενώ η αστυνομία προσπαθούσε να μπει στο κτίριο. Είχαν προηγηθεί μερικές ενέργειες διαμαρτυρίας: στις 8 Γενάρη, 500 καταληψίες παρενόχλησαν την καθιερωμένη χαρούμενη έξοδο για ψώνια στο κέντρο του Άμστερνταμ, κάνοντας πορεία διαμαρτυρίας για τις επερχόμενες εξώσεις. Η διαδήλωση αγρίεψε όταν παρενέβη η αστυνομία, αλλά δεν έγιναν συμπλοκές. Λίγες μέρες πριν την έξωση, μια ομάδα καταληψιών διέκοψε την κυκλοφορία σε πρωινή ώρα αιχμής, σπώνοντας φλεγόμενο οδόφραγμα σε έναν από τους κυριότερους δρόμους που οδηγούν στο κέντρο του Άμστερνταμ.

Στο Βερολίνο, μια ομάδα υποστηρικτών κατάφερε να μπει και να καταλάβει για λίγο το τοπικό παράρτημα της ολλανδικής πρεσβείας, στις 23 Γενάρη. Είχαν συζήτηση με τον αναπληρωτή πρέσβη που υποσχέθηκε να μεταφέρει κείμενό τους ενάντια στις επερχόμενες καταλήψεις στην ολλανδική κυβέρνηση και μετά εγκατέλειψαν το κτίριο, αφού όμως η αστυνομία κράτησε τα στοιχεία τους.

Τρεις μέρες πριν το νέο κύμα εξώσεων, οι καταληψίες του Άμστερνταμ οργάνωσαν θεατρική αναπαράσταση της έξωσης της Hobbemakade 66. Καταληψίες ντυμένοι ειδικές δυνάμεις προσπαθούσαν να "εκκενώσουν" το κτίριο, ενώ καταληψίες ντυμένοι καταληψίες (χμμ) προσπαθούσαν να τους σταματήσουν πετώντας πέτρες (σφουγγάρια). Τα "γουρούνια" κατέλαβαν το σπίτι, αλλά σύντομα οι καταληψίες το "απελευθέρωσαν". Το θέαμα, που παρακολούθησαν αρκετοί πραγματικοί δημοσιογράφοι, τέλειωσε με δραματικό τρόπο: ο άνθρωπος που είναι πάντα εκεί, ο αριθμός ένα στη μαύρη λίστα κάθε καταληψία, ο εκπρόσωπος της αστυνομίας Klaas Wiltling (ή ο σωσίας του) πιάστηκε όμηρος από σκληροπυρηνικούς καταληψίες.

Γενικά, ο τύπος παρακολουθεί με μεγάλο ενδιαφέρον τι γίνεται με τις καταλήψεις. Υπάρχει κάποια απογοήτευση όταν οι εξώσεις δεν εξελίσσονται βίαια, όπως στις αρχές του '80, αλλά η επίδειξη δύναμης της αστυνομίας και η γραφικότητα των καταληψιών είναι ωραίες εικόνες για την τηλεόραση. Το ενδιαφέρον έχει επεκταθεί και

στην καθημερινή ζωή των καταληψιών, τον αντισυμβατικό τρόπο που κάνουν πράγματα και την καταπληκτική πολιτική οξυδερkeία τους, με αφορμή μια σειρά ντοκυμαντέρ σχετικά με τις εσωτερικές διαμάχες στο κίνημα των καταληψιών τη δεκαετία του '80, που ξεκίνησε να προβάλλεται το Δεκέμβρη. Το "Ήταν η πόλη μας" αφηγείται την ιστορία του κινήματος των καταληψιών στα τέλη του '70, που κέρδισε τεράστια υποστήριξη, αλλά μετά αντιμετώπιστηκε από την αστυνομία με ιδιαίτερη βαρβαρότητα. Ένας πυρήνας καταληψιών αποφάσισε να αντιδράσει βίαια κι έφτασε να εκπαιδεύεται για τις συγκρούσεις στο δρόμο. Αυτό οδήγησε σε ένα κύκλο βίας με αποκορύφωμα τη Μέρα της Στέψης το 1980. Μεγάλο μέρος της λαϊκής υποστήριξης χάθηκε εκείνη τη μέρα, αν και μερικοί πίστευαν ότι γινόταν επανάσταση. Μετά απ' αυτό, υπήρχε όλο και περισσότερη βία στο χώρο των καταληψιών, και πολλοί καταληψίες προτίμησαν να αποσυρθούν. Ο σκληρός πυρήνας προκάλεσε την αντιπάθεια των υπόλοιπων, όταν αποφάσισε "να διαλύσει το κίνημα των καταληψιών και να δημιουργήσει ένα καινούργιο στη θέση του". Το 1987 ξεκίνησαν να το κάνουν βίαια. Ακολούθησε μια αηδιαστική περίοδος έξι και πλέον εβδομάδων, όταν καταλήφθηκαν μπαρ και στέκια των καταληψιών από τους σκληροπυρηνικούς, γίνονταν παρακολουθήσεις και ξυλοδαρμοί καταληψιών από τους σκληροπυρηνικούς σε σκοτεινές γωνίες, κλπ. Τελικά οι σκληροπυρηνικοί και οι υπόλοιποι διαχωρίστηκαν τελείως: σε ένα ξέσπασμα βίας, οι σκληροπυρηνικοί αναγκάστηκαν να αποσυρθούν από το κίνημα των καταληψιών. Μετά απ' αυτό, πολλοί δέχτηκαν την προσφορά του δήμου του Άμστερνταμ να νομιμοποιηθούν οι καταλήψεις τους. Ακολούθησε μια εκκωφαντική σιωπή που κράτησε χρόνια.

Τώρα, ο δήμος του Άμστερνταμ ανησυχεί για την αυξανόμενη οργή των σημερινών, κυρίως νέων, καταληψιών. Το Άμστερνταμ θα φιλοξενήσει την επόμενη Ευρωπαϊκή Σύνοδο Κορυφής, ή Eurotop, στις 16 και 17 του Ιούνη. Το ένα τρίτο της ολλανδικής αστυνομίας θα βρίσκεται εκεί για την περίπτωση, καθώς και χιλιάδες διαδηλωτές. Αν και ο δήμος τονίζει ότι οι εξώσεις δεν έχουν καμία σχέση με τη Σύνοδο, μια εκπρόσωπος του προσπαθεί συνέχεια να έχει επαφές με τους καταληψίες, μόνο και μόνο για να μάθει τι θα γίνει, για να κατευνάσει τα πνεύματα. Οι προσπάθειές της είναι θαρραλέες, αλλά άκαρπες. Γνωρίζει ότι οι καταληψίες ψάχνουν τρόπους να κρατήσουν τις 40 μεγάλες καταλήψεις και τα 200 κατειλημμένα μικρά διαμερίσματα και κάθε σπίτι που καταλαμβάνεται στις ομαδικές κυριακάτικες εξορμήσεις.

Vrije Keyser Radio
keyser@xs4all.nl

Αντιπυρηνικές διαμαρτυρίες στην Ιαπωνία

Κάτω από τις αποδοκιμασίες συγκεντρώσεων αντιπυρηνικών διαδηλωτών, έφτασε

την Τρίτη στο ιαπωνικό λιμάνι Mutsu-Ogawara ένα πλοίο που μετέφερε επεξεργασμένα πυρηνικά καύσιμα από τη Γαλλία, ενώ έξι αστυνομικά ελικόπτερα το συνόδευαν. Το Pacific Teal είδε πολλές διαδηλώσεις εναντίον του στις 20 χώρες απ' όπου πέρασε κατά τη διάρκεια του οκτώ εβδομάδων ταξιδιού του. Αυτή, πάντως, δεν ήταν η καταλληλότερη στιγμή για την άφιξή του στην Ιαπωνία.

Μετά από τη διαρροή ραδιενέργειας που σημειώθηκε την περασμένη εβδομάδα, η οποία θεωρήθηκε το χειρότερο ατομικό ατύχημα στη χώρα, υπάρχει έντονη δυσανεμία της κοινής γνώμης για την ατομική ενέργεια. Το ατύχημα, κατά τη διάρκεια του οποίου εκτέθηκαν σε μεγάλες ποσότητες ραδιενέργειας 37 εργαζόμενοι στη μονάδα, έδειξε ότι υπάρχουν σοβαρά κενά ασφάλειας στην πυρηνική βιομηχανία της Ιαπωνίας. Συγκεκριμένα, το σύστημα πυρόσβεσης είναι απαρχαιωμένο και ο συναγερμός δόθηκε καθυστερημένα. Μετά το ατύχημα, δύο άλλοι αντιδραστήρες έκλεισαν ή μείωσαν την παραγωγή τους, εξαιτίας ανεπαρκούς ασφάλειας στη λειτουργία τους.

Η Ιαπωνία έχει υπογράψει συμφωνία με τη Βρετανία και τη Γαλλία για επανεπεξεργασία των πυρηνικών αποβλήτων της, που επιστρέφεται μετά στη χώρα για φύλαξη. Υπολογίζεται ότι θα σταλούν συνολικά 7.100 τόνοι αποβλήτων, από τους οποίους θα προκύψουν 30 τόνοι αξιοποιήσιμου πλουτωνίου και τρεις τόνοι αποβλήτων. Αυτή τη στιγμή, το ένα τρίτο της ηλεκτρικής ενέργειας της Ιαπωνίας παράγεται από ατομικούς αντιδραστήρες, και υπάρχει άμεση προοπτική αύξησης του ποσοστού στο 50%, μέχρι τις αρχές της επόμενης δεκαετίας.

Καταστολή κατάληψης στη Ισπανία

Τη Δευτέρα 10 Μάρτη, εκατοντάδες μέλη των ειδικών δυνάμεων της ισπανικής αστυνομίας επιτέθηκαν στο κατειλημμένο κοινωνικό κέντρο "La Guindalera", στη Μαδρίτη. 155 άτομα συνελήφθησαν και πολλοί τραυματίστηκαν από τα κλομπ, τα δακρυγόνα και τις πλαστικές σφαίρες που χρησιμοποίησε η αστυνομία εναντίον συμπαράστατων της κατάληψης, καθώς έγιναν συγκρούσεις στην περιοχή γύρω από την κατάληψη. Ακόμη δύο άτομα συνελήφθησαν σε συγκέντρωση συμπαράστασης έξω από το αστυνομικό τμήμα που κρατούνταν πολλοί από τους πρώτους συλληφθέντες, καθώς και δέκα την επόμενη μέρα, σε συγκέντρωση συμπαράστασης έξω από άλλο αστυνομικό τμήμα. Το δικαστήριο διέταξε την κράτησή τους, σε παράβαση του ισπανικού νόμου.

Σε ανακοίνωσή τους, οι ισπανοί καταληψίες τονίζουν: "...υπάρχουν όλο και περισσότεροι άνθρωποι που κινητοποιούνται, που διαμαρτύρονται, που στέκονται αλληλέγγυοι, που αποφασίζουν να σπάσουν το τείχος που μας έχουν επιβάλλει. Σε κάθε έξωση, η απάντησή μας θα είναι δυνατότερη. Δυστυχώς, ο αγώνας για απελευθερωμένους χώρους, αργά ή γρήγορα, μας φέρνει σε σύγκρουση με την ωμή καταστολή, με τα μαντρόσκυλα του νόμου και της τάξης. Πρέπει να οργανωθούμε για να τους αντιμετωπίσουμε με κάθε μέσο και να δείξουμε στον κόσμο ότι η καταστολή μας κάνει δυνατότερους".

Το κοινωνικό κέντρο είχε κάνει γνωστό σε συνέντευξη τύπου ότι δεν θα ήταν μια εύκολη έξωση και πως δεν θα είχε την ευθύνη για ο,τι συνέβαινε κατά τη διάρκεια της επιχείρησης. Το κίνημα των καταληψιών στην Ισπανία δέχεται αυτή την εποχή μια συντονισμένη επίθεση σε όλη τη χώρα. Πρόσφατοι στόχοι ήταν οι καταλήψεις Lavapiés #15 και David Castilla στη Μαδρίτη, La Casa de Los Banos στην Κόρντομπα, Cine Princesa y L' Economat στη Βαρκελώνη, κ.α.

Δύο χρόνια "Ιστορία της Ελευθερίας"...

"Το ζήτημα της ιστορίας, η πολύπλευρη θέαση των γεγονότων, η αναφορά στις μνήμες αυτών που τα έζησαν και ίσως τα δημιούργησαν, η παρουσίαση των αγώνων του ανθρώπου στον δρόμο για την ελευθερία και οι τραγικές στιγμές και καταστάσεις που στάθηκαν εμπόδιο σε αυτή την εξέλιξη, θα είναι η πραγματικότητα αυτής της έβδομης σελίδας (...) είναι κατανοητό ότι το περιορισμένο του χώρου είναι απαγορευτικό για μακροσκελή ανάπτυξη [του εκάστοτε] θέματος. Έτσι, θα προσπαθήσουμε, μέσα από τις αναφορές, να δημιουργήσουμε ένα σημείο εκκίνησης-προώθησης για περισσότερη και ποιοτικά καλύτερη ενασχόληση με τα γεγονότα, βάση για τη δημιουργία μελετών, εκδόσεων, εκδηλώσεων, που έτσι κι αλλιώς η εφημερίδα αυτή θέλει να συνδράμει και να στηρίξει".

1ο φύλλο του ΑΛΦΑ, 18 Μάρτη 1995

ΚΑΙ ΝΑ ΠΟΥ Η "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ" άρχισε να έχει τη δική της ιστορία... Δύο χρόνια, 110 θέματα και 86 φύλλα μετά από την πρώτη εμφάνιση της σελίδας της ιστορίας, στις 18 Μάρτη του 1995, δεν γνωρίζουμε σε ποιο βαθμό προσεγγίσαμε τους στόχους που είχαν τεθεί τότε, στο εισαγωγικό σημείωμα. Πολλές φορές, τα αποτελέσματα μιας προσπάθειας αργούν να εκδηλωθούν και, έτσι κι αλλιώς, δεν είμαστε εμείς που θα κρίνουμε την ποιότητα της δουλειάς μας, αλλά οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που διαβάζουν τα κείμενα.

Αυτά τα δύο χρόνια έχουν ασχοληθεί σταθερά με τη σελίδα της ιστορίας τρεις σύντροφοι από τις συντακτικές συνελεύσεις Αθήνας και Θεσσαλονίκης, έχουν κατά καιρούς γράψει κείμενα τρεις-τέσσερις ακόμα σύντροφοι/ισσες-μέλη ή συνεργάτες του ΑΛΦΑ, ενώ κάποια κείμενα έχουν συνταχθεί και από αναγνώστες.

Μέσα σ' αυτά τα δύο χρόνια, εκτός από την ενασχόληση με τα κεντρικά πρόσωπα και γεγονότα των απελευθερωτικών αγώνων, έχουν πρωτοπαρουσιαστεί άγνωστες πτυχές του πα-

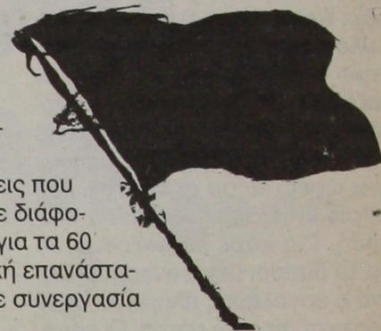
γκόσμιου αναρχικού κινήματος, "Σύντομη ιστορία του γιαπωνέζικου αναρχικού κινήματος" (φύλλο 13), "Το αναρχικό κίνημα στη Βουλγαρία" (φύλλο 64), έχουν αναδειχθεί πρόσωπα και στιγμές των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση με τα οποία δεν έχουν ασχοληθεί ιδιαίτερα οι αναρχικοί στην Ελλάδα, "Βίκτωρ Σερζ -ο επαγγελματίας επαναστάτης" (φύλλο 33), "Γκούσταβ Λαντάουερ" (φύλλο 52), "Το κίνημα των εργατικών συμβουλίων του Τορίνο" (φύλλο 50), "Η συμβουλευτική δημοκρατία της Βαυαρίας" (φύλλο 51), "Η συμβουλευτική Ουγγαρία του 1919" (φύλλο 71) κλπ, έχουν πρωτοπαρουσιαστεί ντοκουμέντα από την ιστορία του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα του προηγούμενου αιώνα "Επί τα Πρόσω, έναν αιώνα μετά..." (φύλλο 48), "Νέον Φως, οι αναρχικοί του Πύργου, 1890-1900" (φύλλο 65).

Να σημειώσουμε επίσης την μετάφραση άρθρου του Βανέγκεμ για τον Λωτρεαμόν "Λωτρεαμόν, η κραυγή ενάντια σ' ένα λόγο-φυλακή" (φύλλο 73) και το κείμενο για την Άλεξανδρα Κολλοντάι, που βασίστηκε στην αμετάφραστη βιογραφία της από τον Α. Vaksberg "Άλεξάνδρα Κολλοντάι, η βαλ-

κυρία της επανάστασης", (φύλλο 85).

Εκτός από τα κείμενα που παρουσιάστηκαν αυτά τα δύο χρόνια στη σελίδα της ιστορίας, πρέπει να αναφερθεί και το τετρασέλιδο αφιέρωμα στα 60 χρόνια από την ισπανική επανάσταση (φύλλο 59), όπως και το δισέλιδο φωτογραφικό αφιέρωμα για τα 60 χρόνια από το θάνατο του Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι (φύλλο 72).

Ως κείμενα που άρεσαν κατά γενική ομολογία, αναφέρουμε ενδεικτικά τα ακόλουθα: "Η Κομμούνα της Θεσσαλονίκης, 1342-1349. Η ιστορία ζητά δικαίωση" (φύλλο 58), "Αρτώ, για την ανώτατη κορυφή του βάθους" (φύλλο 44), "Μαρίνος Αντύπας, ο αγωνιστής του αγροτικού κινήματος" (φύλλο 45). Και βέβαια, σε αυτή την αναδρομή στην ενασχόληση του ΑΛΦΑ με την ιστορία, πρέπει να προσθέσουμε και την κυκλοφορία του βιβλίου του συντρόφου Abel Paz "Ταξίδι στο παρελθόν" (για την οποία φυσικά δούλεψε ευρύτερος αριθμός συντρόφων/ισσών), καθώς και τις διάφορες εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας για τα 60 χρόνια από την ισπανική επανάσταση, οι περισσότερες σε συνεργασία με μέλη του ΑΛΦΑ.

ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΑ ΦΥΛΛΟ

ΦΥΛΛΟ 1 (18 Μάρτη 1995):

- α) Το κίνημα της 22 Μάρτη,
- β) Εξέγερση της Κρονστάνδης,
- γ) Η Παρισινή Κομμούνα του 1871 (σύντομο χρονικό)

ΦΥΛΛΟ 2 (25 Μάρτη 1995):

- α) Η Κομμούνα του Παρισιού -και το θεμέλιο της σύγχρονης κοινωνίας,
- β) Κεφαλικά φόρος -ο ταξικός πόλεμος στους δρόμους της Μεγάλης Βρετανίας,
- γ) Μαδρίτη: 28 Μαρτίου 1939.

ΦΥΛΛΟ 3 (1 Απρίλη 1995):

- Λαύριο 1896, τότε που η φτώχεια γεννούσε εξέγερση.

ΦΥΛΛΟ 4 (8 Απρίλη 1995):

- α) Αναρχισμός και αγροτικό ζήτημα στη βορειοδυτική Πελοπόννησο,
- β) Λεβ Τσερνί.

ΦΥΛΛΟ 5 (15 Απρίλη 1995):

- α) Λουίζ Μισέλ, η ζωή και το έργο μιας επαναστάτριας,
- β) Εμιλιάνο Ζαπάτα, στα μονοπάτια της εξέγερσης.

ΦΥΛΛΟ 6 (29 Απρίλη 1995):

- α) Σικάγο 1886, 109 χρόνια μνήμης και αγώνα,
- β) Η πρώτη ελληνική πρωτομαγιά, Βαρκελώνη,
- γ) Μάης 1837.

ΦΥΛΛΟ 7 (6 Μάη 1995):

- α) Η εξέγερση στη Θεσσαλονίκη το Μάη του 1936,
- β) Μάης 1985, κατάληψη του Χημείου.

ΦΥΛΛΟ 8 (13 Μάη 1995):

- α) Μπακουίν, για έναν αντιεξουσιαστικό σοσιαλισμό,
- β) Έμμα Γκόλντμαν, μια διεισδυτική ματιά από το παρελθόν, ένα βλέμμα για το μέλλον.

ΦΥΛΛΟ 9 (20 Μάη 1995):

- α) Μάης '68, περιπλάνηση στις στάχτες μιας παγκόσμιας πυρκαγιάς,
- β) Ταγκό, η μουσική της ελευθερίας.

ΦΥΛΛΟ 10 (27 Μάη 1995):

- α) Το τέλος του Μάη -η αποκατάσταση της "ομαλότητας" στη Γαλλία,
- β) 10 χρόνια από το θάνατο του Χρήστου Τσουτσουβή.

ΦΥΛΛΟ 11 (3 Ιούνη 1995):

- α) Μαχνοβτσίνα, η ουκρανική επανάσταση και ο ρόλος του Τρότσκι και των μπολσεβίκων στην καταστολή της,
- β) Τιέν-Αν-Μέν, ο κινέζικος Μάης.

ΦΥΛΛΟ 12 (10 Ιούνη 1995):

- Provos, το αναρχικό κίνημα που συ-

γκλόνισε την Ολλανδία.

ΦΥΛΛΟ 13 (17 Ιούνη 1995):

- α) Σύντομη ιστορία του γιαπωνέζικου αναρχικού κινήματος,
- β) Ζεγκακούρεν, το ιαπωνικό κίνημα αντίστασης τα χρόνια του '60.

ΦΥΛΛΟ 14 (24 Ιούνη 1995):

- α) ΙWW, συνδικαλισμός της άμεσης δράσης,
- β) Δημ. Παπαθανασίου, η αναρχία ως το "μέγιστον αγαθόν".

ΦΥΛΛΟ 15 (1 Ιούλη 1995):

- α) Ο Μαριούς Ζακόμπ και οι Ιλεγκαλιστές,
- β) Η απολογία του Μαριούς Ζακόμπ.

ΦΥΛΛΟ 17 (15 Ιούλη 1995):

- Η CNT 40 χρόνια μετά, στο σύγχρονο κόσμο.

ΦΥΛΛΟ 18 (22 Ιούλη 1995):

- α) Μερικές σημειώσεις για την παράλληλη ιστορία των λαών της Κύπρου,
- β) Για τα γεγονότα του Ιούλη '65.

ΦΥΛΛΟ 19 (2 Σεπτέμβρη 1995):

- Διεθνής, από την ένωση των εργατών στη διαγραφή των αναρχικών.

ΦΥΛΛΟ 20 (9 Σεπτέμβρη 1995):

- Η εργατική αντίσταση στα χρόνια της μεταπολίτευσης.

ΦΥΛΛΟ 21 (16 Σεπτέμβρη 1995):

- Αναρχοσυνδικαλισμός και οργάνωση.

ΦΥΛΛΟ 22 (23 Σεπτέμβρη 1995):

- Η επανάσταση των Σαντινίστας.

ΦΥΛΛΟ 24 (7 Οκτώβρη 1995):

- Ελευθεριακό σχολείο στις αρχές του αιώνα.

ΦΥΛΛΟ 25 (14 Οκτώβρη 1995):

- α) Τμήμα Κόκκινος Στρατός (RAF),
- β) Τιμή στον αγωνιστή Χρήστο Κασίμη.

ΦΥΛΛΟ 26 (21 Οκτώβρη 1995):

- Τα εργατικά συμβούλια στην ουγγρική επανάσταση.

ΦΥΛΛΟ 27 (28 Οκτώβρη 1995):

- Ο αντιαποικιακός αγώνας του αλγερινού λαού.

ΦΥΛΛΟ 28 (4 Νοέμβρη 1995):

- α) Ο Κάρλος Μαριγκέλα και το αντάρτικο πόλης,
- β) Άγις Στίνας, μια ζωντανή ιστορία.

ΦΥΛΛΟ 29 (11 Νοέμβρη 1995):

- α) Αυτοί οι αγώνες δεν ξεχάστηκαν, δεν δικαιώθηκαν,
- β) Σάββατο 17 Νοέμβρη '73 -το χρονικό της εξέγερσης του πολυτεχνείου.

ΦΥΛΛΟ 30 (18 Νοέμβρη 1995):

- α) Νοέμβρης '85 -ο τελευταίος νεκρός του πολυτεχνείου,
- β) Νοέμβρης '80 -δολοφονία Κουμή, Κανελλοπούλου.

ΦΥΛΛΟ 31 (25 Νοέμβρη 1995):

- Ο Guy Debord και η Καταστασιακή Διεθνής.

ΦΥΛΛΟ 33 (9 Δεκέμβρη 1995):

- α) Ισπανία 8 Δεκέμβρη 1933, μπροστά στις κάλπες, η κοινωνική επανάσταση,
- β) Βίκτωρ Σερζ -ο επαγγελματίας επαναστάτης.

ΦΥΛΛΟ 34 (16 Δεκέμβρη 1995):

- α) Το εργατικό κέντρο του Βόλου και οι αναρχικοί της Θεσσαλίας,
- β) Η δολοφονία του Pinelli και η στρατηγική της έντασης.

ΦΥΛΛΟ 35 (23 Δεκέμβρη 1995):

- Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνής -για την αδιαμεσολάβητη κοινωνική δράση.

ΦΥΛΛΟ 36 (6 Γενάρη 1996):

- Ζαπατίστας, δύο χρόνια εξέγερσης.

ΦΥΛΛΟ 37 (13 Γενάρη 1996):

- Η Ρόζα Λούξεμπουργκ και η εξέγερση των Σπαρτακιστών.

ΦΥΛΛΟ 38 (20 Γενάρη 1996):

- Η κατάληψη του πολυτεχνείου το 1990.

ΦΥΛΛΟ 39 (27 Γενάρη 1996):

- Παναγιώτης Λιβερέτος, η ζωή και ο θάνατος ενός αγωνιστή.

ΦΥΛΛΟ 40 (3 Φεβάρη 1996):

- Dada, η κατάργηση της τέχνης.

ΦΥΛΛΟ 41 (10 Φεβάρη 1996):

- α) Εμίλ Ανρύ, "κανείς δεν είναι αθώος"...
- β) Δρέσδη 1944.

ΦΥΛΛΟ 42 (17 Φεβάρη 1996):

- Malcolm-X, ψυχή της μαύρης εξέγερσης.

ΦΥΛΛΟ 43 (24 Φεβάρη 1996):

- Η εξέγερση της Κρονστάνδης.

ΦΥΛΛΟ 44 (2 Μάρτη 1996):

- Αρτώ, για την ανώτατη κορυφή του βάθους.

ΦΥΛΛΟ 45 (9 Μάρτη 1996):

- Μαρίνος Αντύπας, ο αγωνιστής του αγροτικού κινήματος.

ΦΥΛΛΟ 46 (16 Μάρτη 1996):

- Federation: Αγώνας για τον διεθνισμό και την εργατική αλληλεγγύη.

ΦΥΛΛΟ 47 (23 Μάρτη 1996):

- Η Κομμούνα του Παρισιού.

ΦΥΛΛΟ 48 (30 Μάρτη 1996):

- "Επί τα Πρόσω", έναν αιώνα μετά...

ΦΥΛΛΟ 49 (6 Απρίλη 1996):

- Πενήντα χρόνια από την έναρξη του εμφυλίου.

ΦΥΛΛΟ 50 (20 Απρίλη 1996):

- Το κίνημα των εργατικών συμβουλίων του Τορίνο.

ΦΥΛΛΟ 51 (27 Απρίλη 1996):

- α) Η συμβουλευτική δημοκρατία της Βαυαρίας,
- β) Α Πανελλαδική Αναρχική Συνάντηση (Πάτρα, Απρίλης '86).

ΦΥΛΛΟ 52 (4 Μάη 1996):

- α) Μάης '36, η καταστολή της εργατικής εξέγερσης στη Θεσσαλονίκη,
- β) Γκούσταβ Λαντάουερ.

ΦΥΛΛΟ 53 (11 Μάη 1996):

- Το πέραςμα του Μάη (του '68).

ΦΥΛΛΟ 54 (18 Μάη 1996):

- "Πολιτιστική Επανάσταση" στην Κίνα, η απόλυτη έκρηξη της ιδεολογίας.

ΦΥΛΛΟ 55 (25 Μάη 1996):

- (Αθήνα) 25 Μάη 1976, το πεζοδρόμιο έχει το λόγο.

ΦΥΛΛΟ 56 (1 Ιούνη 1996):

- Τιέν-Αν-Μέν, 1989. Αγώνας για αξιοπρέπεια και ελευθερία.

ΦΥΛΛΟ 57 (8 Ιούνη 1996):

- Ανατολική Γερμανία, η εργατική εξέγερση του 1953.

ΦΥΛΛΟ 58 (15 Ιούνη 1996):

- Η Κομμούνα της Θεσσαλονίκης (1342-1349). Η ιστορία ζητά δικαίωση.

ΦΥΛΛΟ 59 (22 Ιούνη 1996):

- Τετρασέλιδο αφιέρωμα στα 60 χρόνια από την ισπανική επανάσταση.

ΦΥΛΛΟ 60 (29 Ιούνη 1996):

- Η εργατική εξέγερση στο Πόζναν (Πολωνία, 1956).

ΦΥΛΛΟ 61 (7 Σεπτέμβρη 1996):

- Το σχίσμα στη Διεθνή.

ΦΥΛΛΟ 62 (14 Σεπτέμβρη 1996):

- α) Living Theatre και Julian Beck,
- β) Λέων Τολστόι, ανυπακοή και ατομική ολοκλήρωση.

ΦΥΛΛΟ 63 (21 Σεπτέμβρη 1996):

- Ένα ψυχρό φθινόπωρο (Ισπανία, Σεπτέμβρης 1936).

ΦΥΛΛΟ 64 (28 Σεπτέμβρη 1996):

- Το αναρχικό κίνημα στη Βουλγαρία.

ΦΥΛΛΟ 65 (5 Οκτώβρη 1996):

- "Νέον Φως", οι αναρχικοί του Πύργου (1890-1900).

ΦΥΛΛΟ 66 (12 Οκτώβρη 1996):

- 12 Οκτώβρη 1492, η "ανακάλυψη" της Αμερικής.

ΦΥΛΛΟ 67 (19 Οκτώβρη 1996):

- Η επανάσταση στις Αστουρίες.

ΦΥΛΛΟ 68 (26 Οκτώβρη 1996):

- Εκείνος ο Οκτώβρης του 1917...

ΦΥΛΛΟ 69 (2 Νοέβρη 1996):

- α) Η ίδρυση της CNT,
- β) Νέστορας Μαχνό, ένας αναρχικός στην Ουκρανία.

ΦΥΛΛΟ 70 (9 Νοέβρη 1996):

- Η ουγγρική επανάσταση του 1956.

ΦΥΛΛΟ 71 (16 Νοέβρη 1996):

- Η συμβουλευτική Ουγγαρία του 1919.

ΦΥΛΛΟ 72 (23 Νοέβρη 1996):

- Δισέλιδο φωτογραφικό αφιέρωμα για τα 60 χρόνια από το θάνατο του Μπουεναβεντούρα Ντουρρούτι.

ΦΥΛΛΟ 73 (30 Νοέβρη 1996):

- Λωτρεαμόν, η κραυγή ενάντια σ' ένα λόγο-φυλακή.

ΦΥΛΛΟ 74 (7 Δεκέβρη 1996):

- Η προβοκάτσια

Ο Γιάννης Παπαθανασίου είναι μέλος της συνδικαλιστικής παράταξης ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στα ναυπηγεία Ελευσίνας. Έχει εκλεγεί εκπρόσωπος των εργαζομένων στο Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας και Δυτικής Αττικής. Η συζήτηση μαζί του αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του εργάτη Κ. Γιαβρή και το σοβαρό τραυματισμό επτά συναδέλφων του.

Τι ακριβώς συνέβη στο ΕΥΓΕΝΙΑ;

Ο Κ. Γιαβρής ήταν 38 ετών. Ο προηγούμενος εργολάβος στον οποίο είχε δουλέψει του χρώσταγε μεροκάματα τεσσάρων μηνών. Πηγαίνοντας στο ΕΥΓΕΝΙΑ να δουλέψει ήταν σα να έπαιζε ρωσική ρουλέτα. Το ΕΥΓΕΝΙΑ παρουσιάστηκε σαν υδροφόρο ενώ ήταν γκαζάδικο. Ως υδροφόρο δεν υπόκειται στον απαραίτητο έλεγχο για αναθυμιάσεις. Ο έλεγχος διαρκεί οχτώ ώρες. Μέσα σε πέντε ώρες μπορεί να έχει τελειώσει η επιθεώρηση. Για κάθε επιπλέον μέρα που το βαπόρι μένει ακυροβόλο, μένο ο εργολάβος πληρώνει στον εφοπλιστή ποινική ρήτρα. Οι εργολάβοι για να πολλαπλασιάσουν τα κέρδη τους επιδιώκουν με κάθε μέσο την εντατικοποίηση της δουλειάς. Η εντατικοποίηση οδηγεί στην παραβίαση των μέτρων ασφαλείας και την παρανομία. Κανονικά χωρίς έλεγχο το καράβι δεν παίρνει άδεια για επισκευή. Μιλάμε για καθαρή δολοφονία. Το να δουλεύεις μέσα στις αναθυμιάσεις είναι σα να πετά σπύριτο σε ντενέ με βενζίνη. Από συγκυρία δεν είχαμε κι άλλους νεκρούς. Επιπλέον κάναμε και φρη γκαζ, δηλαδή βγάζανε τα αέρια από τις σωληνώσεις του καραβιού. Κανονικά δεν πρέπει να δουλεύουν μαζί οι εργαζόμενοι του καραβιού κι αυτοί του ναυπηγείου. Όλα τα ατυχήματα γίνονται γι' αυτό το λόγο, κατά 95%. Η διπλή παρανομία σημαίνει μεγιστοποίηση πιθανότητας ατυχήματος. Αυτή η κατάσταση είναι καθεστώς. Η δουλειά ποτέ δε γίνεται νόμιμα. Χάρη στην εμπειρία δεν έχουμε περισσότερα ατυχήματα.

Ποιο είναι το καθεστώς των εργαζομένων στα ναυπηγεία;

Στο ΕΥΓΕΝΙΑ εργολάβος ήταν ο Μεταξάς. Το ναυπηγείο ήταν του Κελαηδή. Είναι κι οι δύο συνένοχοι. Πρόκειται για συμπαιγνία. Σα να μπαίνω στο σπίτι σου και να επιβεβαιώζομαι μπουκάλα με υγραέριο. Οι συνθήκες εργασίας είναι μεσαιωνικές. Τα μέτρα ασφαλείας μηδενικά. Οι εργάτες δεν τολμάνε να ζητήσουν μέτρα ασφαλείας γιατί η ανεργία είναι στο 85% του δυναμικού της Ζώνης. Η μόνιμη κατάσταση είναι η ανεργία. Όποιος κάνει 30 μεροκάματα το χρόνο θεωρείται τυχερός. Εξάφριση αποπνέουν οι δικτυωμένοι κι οι εγκαθεται των κομμάτων.

Το συνδικάτο τι κάνει γι' όλα αυτά που λες;

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Μετάλλου ελέγχεται πλήρως από την ΠΑΣΚΕ. Οι αλλοδαποί συναδέλφοι μένουν εκτός συνδικάτου. ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ δεν τους γράφουν με τη δικαιολογία ότι πρέπει να πάνε οι δουλειές στους Έλληνες. Το συνδικάτο θα μπορούσε να ασκήσει βέτο όταν δεν πληρούνται τα μέτρα ασφαλείας. Μετά τα ατυχήματα αρχίζουν τα μοιρολόγια. Αδιαφορούν. Βγάζουν επαναστατικές κορώνες κατόπιν εορτής. Υπάρχει συμπαιγνία συνδικάτου κι εργοδοσίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Καλογερίδης (ιδιοκτήτης της ΝΑΥΣΗ) ήταν υποψήφιος του ΚΚΕ στις δημοτικές εκλογές στον Κορυδαλλό. Η μητέρα του κι ο αδερφός του είναι κομματικά μέλη.

Στα αμπάρια των εφοπλιστών

Πού στηρίζουν τη δύναμη τους οι ηγεσίες των συνδικάτων;

Στη μεγάλη ανεργία. Η προσκόλληση στο κόμμα κάνει ευκολότερη την εύρεση δουλειάς. Υπάρχει κύκλωμα εγκαθέρτων. Οι εργαζόμενοι εκβιάζονται ωμά. Οι γραφειοκράτες βγάζουν επαναστατικές κορώνες κατόπιν εορτής για να κρατάνε τα προσχήματα, ενώ μπορούν καθημερινά να ελέγξουν τις συνθήκες. Η τακτική τους είναι να στέλνουν υπομνήματα στο υπουργείο τα οποία πάνε στον κάλαθο των αχρήστων. Εικοσιπέντε χρόνια η ίδια δουλειά. Αυτό το ατύχημα δεν είναι ούτε το πρώτο ούτε το τελευταίο. Όταν ησυχάζουν τα πράγματα πάλι θα έχουμε. Στην όλη διαδικασία μπλέκεται κι ο δήμαρχος Περάματος Πασιλινάκος (ΚΚΕ) που δίνει την άδεια στα ναυπηγεία.

Μετά την εποχή της ακμής, τα ελληνικά ναυπηγεία έχουν πέσει σε βαθιά κρίση. Οι επιχειρηματίες κι ο αστικός τύπος διατείνονται ότι γι' αυτήν την κρίση φταίνει οι υπέρογκες απαιτήσεις των εργαζομένων. Ποια είναι η δική σου γνώμη;

Αυτό είναι πέρα για πέρα ψευδές. Η Ελλάδα είναι πρώτη σε εμπορικό στόλο. Άρα υπάρχει αντικείμενο εργασίας. Τα Ναυπηγεία Ελευσίνας ανήκαν στον Ανδρεάδη, ενώ τα Ναυπηγεία Σκαμαγκά στο Νιάρχο. Τα χρέη συσσωρεύτηκαν εξαιτίας της τοκογλυφίας των τραπεζών. Ο Ανδρεάδης άφησε τα ναυπηγεία το 1975 με 3,5 δις χρέη. Η Εμπορική τον Αύγουστο του 1992 τα είχε κάνει 54 δις. Με το ξεζούμισμα των εργαζομένων πήγαν στα 22 δις. Δηλαδή η Εμπορική στέπωσε 32 δις και τα ναυπηγεία πάλι ήταν χρεωμένα. Παρομοίως έγινε με το Σκαμαγκά. Το 1992 όταν την Ελευσίνα την πήρε ο Περατικός, η Εμπορική πάγωσε τα χρέη. Τον Αύγουστο του 1995 ο Περατικός την κοπάνησε αφήνοντας 24 δις χρέη. Σήμερα η Ελευσίνα είναι σε καθεστώς εκκαθάρισης εν λειτουργία. Ενδιαφέρεται να την αγοράσει ο εφοπλιστής Ταβουλάρης που έχει και τα ναυπηγεία του Νεώριου.

Σε σχέση με τη δουλειά που κάνουν οι εργαζόμενοι όπου διακινδυνεύουν καθημερινά τη ζωή τους στα αμπάρια των εφοπλιστών, τα μεροκάματα είναι ξεφτιλισμένα. Στην Ελευσίνα ένας ηλεκτροσυγκολλητής με εικοσαετή προϋπηρεσία παίρνει 230.000 δρχ το μήνα καθαρά. Τα περί υπέρογκου μεροκάματος είναι μύθος. Το πρόβλημα δεν είναι το εργατικό κόστος ούτε τα έξοδα λειτουργίας, αλλά η τοκογλυφία. Αν ήθελε το κράτος θα μπορούσε να δώσει το ναυπηγείο σε νεαρούς ναυπηγούς με το 10% των κερδών. Το ναυπηγείο θα πέταγε. Αλλά θέλει να το δώσει σε απατεώνες.

Μπορείς να περιγράψεις τις συνθήκες εργασίας;

Κατεβαίνεις στο αμπάρι και δεν ξέρεις αν θα βγεις. Αυτό οφείλεται στα σκουριασμένα σίδερα, βαφές σιδέρων, σαβούρα. Οι αναθυμιάσεις σου φορτώνουν το στήθος. Παθαίνεις πνευμονοκοιλίαση. Ιατρικές έρευνες δείχνουν ότι το 80% των ηλεκτροσυγκολλητών πάσχουν από πνευμονοκοιλίαση κι από σπληνισμό στα μάτια. Παρομοίως και σε άλλες ειδικότητες όπως οι εφαρμοστές, οι σωληνοϋργοί, οι τροχιστές, οι προπελάδες. Ενώ δε συζητάμε για τους αμφοβόλιους όπου ο μέσος όρος ζωής είναι τα 55. Μόνο ένας αμφοβό-

στής έχει προλάβει να πάρει σύνταξη.

Ποιο είναι το μέλλον των ναυπηγείων και της Ζώνης;

Καναρριοποίηση των πάντων. Θέλουν να σπάσουν τις συλλογικές συμβάσεις και τη μονιμότητα. Θέλουν προσωπικές μηνιαίες και διμηνιαίες συμβάσεις. Παρόλο που τα σωματεία είναι ρεφορμιστικά, οι εργαζόμενοι από ένστικτο αντιδρούν και πιέζουν τους συνδικαλιστές για λύσεις. Αυτό οι καπιταλιστές θέλουν να το εξαλείψουν. Απολύσεις στην ημερήσια διάταξη. Ο Ταβουλάρης θέλει να πάρει την Ελευσίνα με μηδέν προσωπικό κι αποδεσμευμένο από κάθε συλλογική σύμβαση. Η κυβέρνηση για να τον εξυπηρετήσει έχει στενές προσωπικές σχέσεις με το πρωθυπουργικό περιβάλλον. Κάνει μετατάξεις στο ήδη υπερφορτωμένο δημόσιο, πρόωρες συνταξιοδοτήσεις κι οικειοθελείς απολύσεις. Από 2300 εργαζόμενους έχουν μείνει 1300 κι εκκρεμούν 700 αιτήσεις μετάταξης. Πέρα από αυτό το Σωματείο Εργαζομένων Ναυπηγείων Ελευσίνας ζητάει από το κράτος να αποζημιώσει όσους παραμένουν για να το πάρει ο Ταβουλάρης με καινούργιες συλλογικές συμβάσεις. Οι συνδικαλιστές προφασίζονται ότι έτσι και το Πάρι ο Ταβουλάρης, οι εργαζόμενοι θα χάσουν σημαντικό μέρος του εφάπαξ. Έτσι χρυσώνουν το χάλι της ιδιωτικοποίησης. Δεν κάνουν κανονικές απολύσεις γιατί φοβούνται ότι στα ναυπηγεία θα γίνει της ΕΑΣ.

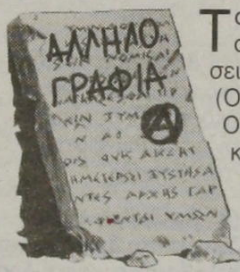
Γι' αυτό θέλουν να πέσει η υπόθεση στα μαλακά. Ειδικά τώρα που μεσολάβησαν οι υποθέσεις των αγροτών, της ΣΟΦΤΕΞ και των καθηγητών.

Θα ήθελα να πεις δυο λόγια και για το ζήτημα των ξένων εργατών και τυχόν ρατσιστικών αντιλήψεων που αναπτύσσονται.

Τα ΜΜΕ πάνε να περάσουν την αντίληψη ότι οι ξένοι μας τρώνε το ψωμί. Το Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας τάχθηκε υπέρ της νομιμοποίησης. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ υποστήριξε ότι ανεξάρτητα από πράσινη κάρτα πρέπει να σταματήσουν οι απελάσεις. Κύριο αίτημα είναι να γραφτούν στο συνδικάτο. Ίσα δικαιώματα για όλους. Οι γραφειοκράτες δεν το δέχονται περιορίζοντας το δικαίωμα σε όσους έχουν πράσινη κάρτα. Στην ουσία τους κρατάνε εκτός συνδικάτου. Οι συνθήκες εργασίας για τους ξένους είναι πολύ χειρότερες από των Ελλήνων. Οι εργαζόμενοι γενικά δεν έχουν ρατσιστικές αντιλήψεις. Η συντριπτική πλειοψηφία καταλαβαίνει ότι δεν έχει να χωρίσει τίποτα με τους ξένους.

Αγωνιστικές κινητοποιήσεις;

Ανάλογα με τις συγκυρίες. Αν δεν προχωρήσουν τις μετατάξεις κι αρχίσουν τις απολύσεις θα το πληρώσουν πολύ ακριβά. Η πλειοψηφία της ΠΑΣΚΕ είναι κάλπικη, στηρίζεται σε γυάλινα πόδια. Μπροστά στο φάσμα της εξαθλίωσης δεν θα μπορέσει να κοντρολάρει τον κόσμο με προσωπικά ρουσφέτια, όπως τώρα.

Το χώρο της άκρας αριστεράς αποτελούν κύρια οι οργανώσεις: ΝΑΡ, Μ-Λ ΚΚΕ, ΑΚΟΑ, ΣΕΚ (ΟΣΕ), Α/Συνέχεια, ΚΚΕ (μ-λ), ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, Κ.Σ. Εργατική Εξουσία, Ρήξη κ.α. Στη συγκεκριμένη απεργία θα αναφερθούμε μόνο στις οργανώσεις ΝΑΡ, Μ-Λ ΚΚΕ, ΑΚΟΑ και ΣΕΚ, μια και η στάση που κράτησαν στην απεργία έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη και στην κατάληξη της. Και βέβαια είναι οι ίδιες οργανώσεις που στην προηγούμενη απεργία διαρκείας στις εξετάσεις του 1990 κράτησαν την ίδια ακριβώς στάση και έκαναν τα ίδια ακριβώς πράγματα. Πιο συγκεκριμένα προσπάθησαν και κατόρθωσαν όπως τότε και τώρα, σε απόλυτη συνεργασία με τη συνδικαλιστική ρεφορμιστική γραφειοκρατία (ΟΛΜΕ), να εγκλωβίσουν και να ενσωματώσουν τη σκέψη και τη δράση των πιο μαχητικών και δυναμικών ανθρώπων της απεργίας σε ανώδυνα για το κράτος και το κεφάλαιο κανάλια αφομώωσης και παραίτησης (βλέπε διάλογο).

Κατάφεραν όπως τότε και τώρα να εκτονωθεί η ήρεμα και κυρίως χωρίς προβλήματα -για όσο καιρό κράτησε η απεργία- η δίκαιη οργή και αγανάκτηση των καθηγητών, οργανώνοντας συγκεντρώσεις και πορείουσες-περιπάτους, διανθισμένες και με μια σχετική απαραίτητη δόση αγώνα (που δεν ήταν παρά μια ολοκληρωμένη καλοστημένη ψευδαίσθηση) για να εμποδίσουν ακριβώς την εκδήλωση του πραγματικού αγώνα, της συνειδητής ταξικής πάλης ενάντια σε κράτος και αφεντικά.

Ας δούμε πιο αναλυτικά πως έγινε αυτό:

- Ενώ πριν το ξεκίνημα αλλά και στην αρχή της απεργίας οι οργανώσεις αυτές έβλεπαν με αρεκτή σκέψη και προβληματισμό την απεργία, στη συνέχεια παρατηρώντας τα υψηλά ποσοστά συμμετοχής (90%) άρχισαν να την υποστηρίζουν, να θέλουν να κληθούν (ηγετίσκοι) και να την ελέγξουν από τα μέσα.

- Έτσι μετά προσπάθησαν να εκλεγούν (:) να εισηγηθούν πιο σωστά σε όλες σχεδόν τις απεργιακές επιτροπές του λεκανοπεδίου καθώς και στην κεντρική απεργιακή επιτροπή. Εκεί παρέμειναν σ' όλη τη διάρκεια της απεργίας και το μόνο που έκαναν ήταν να διεκπεραιώνουν και να εκτελούν απλά όλη τη δουλειά-λάντζα της ΟΛΜΕ (αφίσες, προκηρύξεις, τρικάκια κλπ.) εκτός απ' την τελευταία όγδοη εβδομάδα.

- Σε όλες τις κινητοποιήσεις της απεργίας (πορείες, συγκεντρώσεις έξω απ' το υπουργείο, έξω από

Το ΚΚΕ;

Είναι ουρά της ΠΑΣΚΕ. Αυτό φαίνεται από τη συνδικαλιστική του τακτική και τις πολιτικές του θέσεις. Για τα εθνικά ζητήματα και τους ξένους εργάτες έχει σοσιαλ-πατριωτικές θέσεις. Δεν διαφέρει από την ΠΑΣΚΕ. Ο καβγάς γίνεται για τις καρέκλες και τα κουκιά. Σε ποιο μαντρί θα κλειστεί ο κόσμος. Το ΚΚΕ μιλάει για υπεράσπιση της εθνικής οικονομίας. Φτάνει στο σημείο να έχει παρόμοιες θέσεις με τους ακροδεξιούς.

Τι ακριβώς είναι η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ;

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ δημιουργήθηκε στις αρχές του 1990, μετά το ταξικό ξεπούλημα του ΚΚΕ με τη συγκυβέρνηση και την οικουμενική. Τα μέλη της ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ κινούνται μέσα στο ναυπηγείο σε επάφην με τον κόσμο. Ο κόσμος μας εντοπίζει το πρόβλημα και πάνω σε αυτό βγαίνουν οι ανακοινώσεις με τις θέσεις μας. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ λειτουργεί αυτόνομα, δεν ανήκει σε κόμμα. Προσδοκία της είναι να υπερασπιστεί τα ταξικά συμφέροντα και να συντονίσει την κοινή δράση με οποιαδήποτε απεργία γίνεται. Έχουμε έναν αντιπρόσωπο στο ΔΣ του συνδικάτου κι έναν στο εργατικό κέντρο. Το σύνολο των εργαζομένων μας ακούει με προσοχή. Έχουμε καταφέρει να περάσουμε ψηφίσματα αλληλεγγύης για άλλους κλάδους εργαζομένων. Η επιρροή της ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ξεπερνάει αυτούς που την ψηφίζουν. Η αντίδραση των γραφειοκρατών είναι κωμικοτραγική. Αυτό που δεν κατάφεραν με τραμπουκισμούς το προσπαθούν με γλοιώδη τρόπο, αποπροσανατολίζοντας τον κόσμο πάνω στις πολιτικές μας θέσεις. Την απάντηση την παίρνουν από τον ίδιο τον κόσμο που έχει καταξιώσει την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στη συνειδησή του.

τη Βουλή) κατάφεραν πάντα σε συνεργασία με τους συνδικαλιστές της ΟΛΜΕ να δημιουργήσουν κυριολεκτικά ομάδες περιφρούρησης (απ' τον Περισσό και όχι μόνο!) για να ελέγξουν και να καταστείλουν εκ των προτέρων οποιαδήποτε αυθόρμητη δυναμική συμπεριφορά διαδηλωτών (μαθητές, εργαζόμενοι) υπήρχε και ήθελε να ξεφύγει απ' την πορεία-κηδεία τους και να επιζητήσει ακόμα και τη σύγκρουση στο δρόμο με το κράτος.

- Την όγδοη εβδομάδα κι όταν πια η ΟΛΜΕ έχει ξεπουλήσει τα πάντα κι έχει ανοιχτά κοπεί στα δυο, τότε οι συγκεκριμένες οργανώσεις αρχίζουν σιγά-σιγά να κριτικάρουν το συνδικαλιστικό μας όργανο, να διαφοροποιούνται και να προτείνουν "κλιμάκωση" αγώνα με αποκλεισμό του Υπουργείου, ξέροντας όμως εκ των προτέρων ότι δεν επρόκειτο να γίνει τίποτα, εξαιτίας της μη συμμετοχής των καθηγητών λόγω της απογοήτευσης και τη κούραση, μετά από τόσο εξαντλητικές πορείες και χιλιάδες ώρες αμονής στη διεξαγωγή του διαλόγου!

- Και βέβαια δεν ξέχασαν σ' όλη τη διάρκεια του απεργιακού αγώνα όλοι αυτοί οι αρχηγοί του μασοσταλινικού και τροτσικιστικού συρφετού να προβάλλονται στα κανάλια, στον αστικό τύπο και στα έντυπά τους, ως οι "αρχηγοί" της απεργίας, οι "πρωταρхδες", το πιο "μαχητικό" κομμάτι! "Αυτοί που προτείνουν, προετοίμασαν, οργάνωσαν και καθοδήγησαν την απεργία διαρκείας!" (sic). Γέλια ακόμα προκαλεί η φωτογράφιση ομάδας... απεργών (παλιά γενιά του Πολυτεχνείου!) να τρώει φασολάδα!

- Ακόμα όπως πάντα, έπαιξαν και συνεχίζουν να παίζουν το άθλιο μικροπολιτικό τους παιχνίδι, προσπαθώντας να στρατολογήσουν νέα μέλη για τα μαγαζάκια οργανώσεων τους και να πουλήσουν με συμπεριφορά φιλικατζή την εφημερίδουλα τους!

- Και τέλος θα φροντίσουν για το μέλλον να καπελώσουν και να ιδιοποιηθούν τον απεργιακό αγώνα, όπως έκαναν άλλωστε και τους προηγούμενους αγώνες, μα φέτος ένας λόγος παραπάνω, ενόψει των ερχόμενων εκλογών για την ΟΛΜΕ!

Οι οργανώσεις λοιπόν της άκρας αριστεράς δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ό,τι και η υπόλοιπη αριστερά (δογματική, αναθεωρητική κλπ.). Ένας ακόμη μηχανισμός στα χέρια της εξουσίας που προσπαθεί να ενσωματώσει όλους όσους σήμερα αντιστέκονται και αντιπαράτιθενται επαναστατικά μέσα στην κοινωνία και τους οποίους τα υπόλοιπα κόμματα της αριστεράς δεν μπορούν να ενσωματώσουν.

Απεργγοί καθηγητές
10-3-97